

ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาเลขสี่กษ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเท็ง

การวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากทุนสุรินทร์ โสภณานุเคราะห์
คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พุทธศักราช 2539

พ
ค 15
005588

ISBN 974-576-475-2

ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

ที่มีต่อวิชาพลศึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง

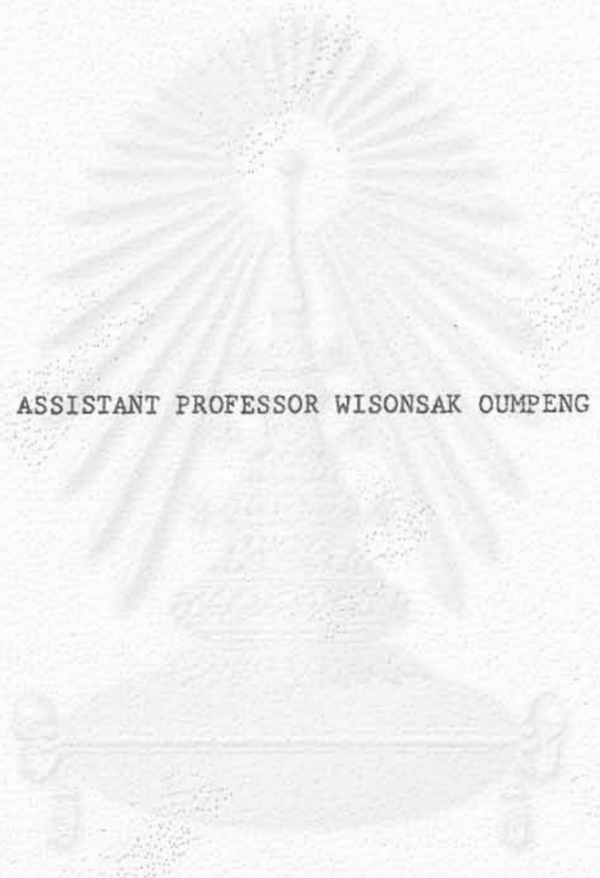
การวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากทุนสุรินทร์ โอสภานุเคราะห์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พุทธศักราช 2530

ISBN 974 - 576 - 475 - 2

THE OPINION OF CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL
STUDENTS (SECONDARY EDUCATION) TOWARD PHYSICAL EDUCATION

ASSISTANT PROFESSOR WISONSAK OUMPENG

THE RESEARCH IS SPONSORED BY SURIN OSATHANUKROK FUND

FACULTY OF EDUCATION

CHULALONGKORN UNIVERSITY

1987

ISBN 974 - 576 - 475 - 2

หัวข้อวิจัย : ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา

ชื่อผู้วิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง

ระยะเวลาทำวิจัย : ปี พ.ศ. 2530 - 2532

คณะ : ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนสนับสนุน : สุรินทร์ โอสถาณะเคราะห์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 4 ข้อคือ 1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา 2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) 3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา 4. เพื่อสำรวจความสนใจและความต้องการของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อประเภทของกิจกรรมพลศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย :

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาในด้านต่าง ๆ และมาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาไปใช้กับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ได้ข้อมูลกลับคืนจำนวน 961 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,111 คน คิดเป็นร้อยละ 86.50 ของนักเรียนทั้งหมด นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบภายหลังโดยใช้

วิธีของเซฟเฟ่ ผลของการวิจัยได้นำเสนอในรูปตารางประกอบการอธิบาย

ผลการวิจัย :

1. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

มีคะแนนทัศนคติทางผลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และพบว่าทัศนคติของนักเรียนชายดีกว่านักเรียนหญิง

2. นักเรียนชายมีความต้องการและสนใจในกิจกรรมผลศึกษามากที่สุดคือ ฟุตบอล

รองลงมาคือ บาสเกตบอล

3. นักเรียนหญิงมีความต้องการและสนใจในกิจกรรมผลศึกษามากที่สุดคือ

แบดมินตัน รองลงมาคือ บาสเกตบอล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Research Title : The opinion of Chulalongkorn University
Demonstration School students (secondary
education) toward physical education.

Researcher : Assistant Professor Wisonsak Oumpeng

Research Period : B.E. 2530 - 2532

Agency : Faculty of Education, Chulalongkorn University.

Sponsor : Surin Osathanukrok Fund.

ABSTRACT

Objectives of the research :

The purpose of this research was four fold; firstly, to study the student's attitude of Chulalongkorn University demonstration school (secondary education) toward physical education, secondary, to compare the attitude between male and female students of Chulalongkorn University demonstration school (secondary education) toward physical education, thirdly, to study the opinion of Chulalongkorn University demonstration school students (secondary education) toward physical education and, fourthly, to survey the interest and the need of Chulalongkorn University demonstration school students (secondary education) toward the kind of physical education activities

Procedures:

The researcher utilized the data of 961 students from Chulalongkorn University demonstration school in academic year B.E. 2530 or 86.50 percent of the total of 1,111 students for computation by percentage, arithmetic means, standard deviation, t-test one-way analysis of Variance and comparison test by Scheffé's method. Research result was presented in the table and descriptive explanation.

Findings:

1. The attitude of male and female students toward physical education is significantly difference at .05 level. It is not follow to the hypothesis establishing and point out that male students has attitude better than female students.
2. The first physical education activity that male students need and interest in playing is soccer and basketball sequently.
3. The first physical education activity that female students need and interest in playing is badminton and basketball sequently.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีก็เพราะได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์
สุทนต์ ศรีไสย์ ได้ช่วยให้คำแนะนำสนับสนุนตรวจและแก้ไขเป็นอย่างดีมาโดยตลอด

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้มีรายนามข้างต้นไว้เป็นอย่างสูง และขอขอบคุณทุนสุรินทร์
โอสถานุเคราะห์ ที่ได้ช่วยสนับสนุนให้ทุนในการทำวิจัยครั้งนี้ สำหรับความดีของรายงานการวิจัยนี้
ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณแด่บิดา มารดา ครู-อาจารย์ ผู้มีพระคุณอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าว
นามไว้ ณ ที่นี้ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันนี้

วิมลศักดิ์ อ่วมเพ็ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

๙

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก - ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค - ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
รายการตารางประกอบ	ฉ - ฎ
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
คำจำกัดความของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
2 วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายและความสำคัญของการสอน	6
ลักษณะและหลักการสอนที่ดี	7
คุณลักษณะของครูเกี่ยวกับการสอน	13
การวัดและประเมินผล	19
ทัศนคติ	24

บทที่	หน้า
คุณลักษณะสำคัญของทัศนคติ	27
การวัดทัศนคติ	32
มาตรวัดทัศนคติ	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ	50
3 วิธีดำเนินการวิจัย	56
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	100
บรรณานุกรม	113
ภาคผนวก	121

เลขหมู่ ๑๓๕
เลขทะเบียน ๐๐๕๕๘๘
วัน,เดือน,ปี ๒๑ม.ค.๓๓

รายการตารางประกอบ

ตารางที่	หน้า
1 คำร้อยละ ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ (เพศชาย)	62
2 คำร้อยละ ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ (เพศหญิง)	65
3 คำเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนทัศนคติของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาในข้อความ ประเภทนิมาน	67
4 คำเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนทัศนคติของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาในข้อความ ประเภทนิเสธ	70
5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เป็นรายข้อ	73
6 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและผลการเปรียบเทียบทัศนคติทาง พลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง	77
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ในระดับชั้นต่าง ๆ	77
8 ผลการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนระดับชั้น ม.1, ม.2, ม.3, ม.4, ม.5, และ ม.6	78
9 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับหลักการสอน วิชาพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)	79

ตารางที่	หน้า
10 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาพลศึกษา	80
11 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับวิธีการวัดและการ ประเมินผลวิชาพลศึกษา	81
12 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนวิชา พลศึกษา	82
13 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับสถานที่ใช้ในการ เรียนวิชาพลศึกษา	83
14 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับบุคลิกของครูพลศึกษา	84
15 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับคุณประโยชน์ของ วิชาพลศึกษา	85
16 คำร้อยละ ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน	86
17 คำเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม พลศึกษาของนักเรียนชาย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)	89

ตารางที่	หน้า
18 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม ผลศึกษาของนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)	91
19 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม ผลศึกษาของนักเรียนชาย-หญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1,ม.2,ม.3) โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)	93
20 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม ผลศึกษาของนักเรียนชาย-หญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4,ม.5,ม.6) โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)	95
21 คำร้อยละ ความคิดเห็นของนักเรียนโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจุดบกพร่องของ วิชาผลศึกษา	97
22 คำร้อยละ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อวิชาผลศึกษา	98

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความรู้ความสามารถ ความคิด ทักษะ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เมื่อบ้านเมือง ประกอบไปด้วยพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศก็ย่อมกระทำได้สะดวก รวดเร็ว และได้ผลแน่นอนรวดเร็ว

พลศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการศึกษาซึ่งมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับการศึกษาทั่วไปอันจะเป็นแนวทางช่วยพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของประชาชนซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของประเทศอันจะนำไปสู่เป้าหมายตามที่เราต้องการได้ ในปัจจุบันนี้ประเทศต่าง ๆ เล็งเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเพราะวิชาพลศึกษาช่วยพัฒนาประชาชนในชาติให้มีสมรรถภาพทางด้านร่างกายดี มีจิตใจสูง ทำให้ประเทศเจริญก้าวหน้า มีฐานะทางเศรษฐกิจดี

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อตัวนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง รัฐบาลจึงได้นำมาบรรจุไว้ในหลักสูตรทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ตลอดจนการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ยิ่งในสภาวะปัจจุบันวิชาพลศึกษายังทวีความสำคัญขึ้นตามลำดับทั้งนี้เพราะสภาพเศรษฐกิจและสังคมยุคนี้ทำให้มนุษย์ต้องมุ่งมั่นกับการประกอบอาชีพหารายได้ เวลาว่างมีน้อยลง โอกาสที่จะได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายแทบจะไม่มีกอปรทั้งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้มีเครื่องจักร เครื่องทุ่นแรงต่าง ๆ มาทดแทนกำลังกายมนุษย์เกือบหมดสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้วิชาพลศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่มนุษย์จะขาดเสียมิได้ ดังที่ อวย เกตุสิงห์ (2518 : 1) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นทั้งยาและอาหารพิเศษที่ทุกคนต้องการ ถ้าขาดการออกกำลังกายก็เช่นเดียวกับคนขาดอาหาร นอกจากนี้ Browne and Hagman (1973 : 5) ได้กล่าวถึงคุณค่าของวิชาพลศึกษาว่า วิชาพลศึกษาช่วยพัฒนาด้านร่างกาย ส่งเสริมการทำงานของระบบประสาทกล้ามเนื้อ และช่วยฝึกการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพของบุคคลในการเข้าสังคมอีกด้วย ดังนั้นจึงถือได้ว่าวิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญของการศึกษาทั้งระบบซึ่งกิจกรรมทุกชนิดของพลศึกษาเป็นหลักสำคัญที่ช่วยให้การศึกษาบรรลุเป้าหมาย

การสอนวิชาพลศึกษานั้นมีความแตกต่างจากการสอนวิชาอื่น ๆ ที่สอนกันในห้องเรียน การสอนวิชาพลศึกษาทั้งครูและนักเรียนต้องเปลี่ยนชุดที่สะดวกต่อการเคลื่อนไหวร่างกาย สถานที่เรียนก็เป็นสถานที่กลางแจ้งหรือในสนามกีฬา การสอนวิชาพลศึกษาจึงต้องมีวิธีการและขั้นตอนที่ต่างจากวิชาอื่นบ้าง โดยมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ แต่ก็ยังพบว่ามีปัญหาอื่นที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการเรียน อาทิเช่น นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงแต่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนปัญหาดังกล่าว นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ทำการศึกษาพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียวยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ อีกได้แก่ เรื่องของแรงจูงใจ ความเอาใจใส่ นิสัยในการเรียน และทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

การจัดโปรแกรมพลศึกษานั้นต้องจัดองค์ประกอบให้เหมาะสมกับเพศ วัย สภาพของร่างกาย ความต้องการ ตลอดจนความสนใจของนักเรียน และต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยทั่วถึงกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา ทั้งนี้เพราะเห็นด้วยกับ

ดร. ก่อ สวัสดิพาณิชย์ (2503 : 132) ทักล่าวว่า ความคิดเห็นและความสนใจต่อวิชาที่ตนเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมาก ทางด้านจิตวิทยาเชื่อว่า ทศนคติที่มีผลต่อการเรียน ถ้านักเรียนมีทศนคติที่ดีต่อวิชาเรียน การเรียนการสอนเด็กจะประสบผลดีในการเรียน ในทางตรงกันข้ามถ่าเด็กมีทศนคติที่ไม่ดีก็ประสบผลล้มเหลวในการเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา
4. เพื่อสำรวจความสนใจของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อประเภทของกิจกรรมพลศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

ทศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) จะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่สามารถถาม

ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความเชื่อถือได้

2. นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจะตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นและทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาเท่านั้น

คำจำกัดความของการวิจัย

พลศึกษา หมายถึง การศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีจุดหมายเหมือนการศึกษาแขนงอื่น ๆ ต่างกันตรงที่พลศึกษาอาศัยกิจกรรมทางร่างกายเป็นสื่อกลางเพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ในปีการศึกษา 2530

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) หมายถึง โรงเรียนที่ใช้เป็นการทดลองสอนและจัดการเรียนการสอนเป็นตัวอย่างแก่โรงเรียนธรรมดาทั่วไป และขึ้นตรงกับคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกเฉพาะตัวบุคคลที่ตอบสนองคำถามในแบบสอบถาม ซึ่งวินิจฉัยไม่ได้ว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดีอย่างไร

ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสภาพการณ์ใดในทางสนับสนุนหรือต่อต้านสิ่งนั้นหรือสภาพการณ์นั้น

ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึก ความสนใจของนักเรียนโรงเรียนสาธิต-

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อประเภทของกิจกรรมพลศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลของการวิจัยจะเป็นแนวทางให้ผู้บริหารโรงเรียนและครูพลศึกษาได้ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้ดียิ่งขึ้น
2. ผลของการวิจัยจะชี้ให้เห็นว่าวิชานี้สนองความต้องการของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เพียงใด และมีข้อบกพร่องใดที่ควรแก้ไข
3. ทำให้ทราบทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย เรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการสอนวิชาพลศึกษา คือ ความหมาย และความสำคัญของการสอน ลักษณะและหลักการสอนที่ดี คุณลักษณะของครูที่เกี่ยวกับการสอน การประเมินผลการสอนและทัศนคติ

ความหมายและความสำคัญของการสอน

การสอนเป็นภารกิจอันสำคัญยิ่งต่อการเป็นครู ครูจะมีความภูมิใจในความสามารถของตนมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับงานสอนเป็นสำคัญ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำการสอน ครูทั้งหลายมักจะเอาใจใส่ค้นคว้าเนื้อหาวิชา จุดมุ่งหมายของการสอน เลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน จึงเห็นได้ว่างานครูนั้นมีความผูกพันกับการสอนอย่างมากที่สุดดังที่ สจ๊วต อูทรานันท์ (2525 : 3) กล่าวว่า คุณภาพของการจัดการเรียนการสอนนับว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูโดยตรง กล่าวคือ ถ้าไม่ให้ความสำคัญแก่คุณภาพของการจัดการเรียนการสอนแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ใคร ๆ ก็เป็นครูได้ ความเข้าใจผิดเช่นนี้จะทำให้อาชีพครูมีความสำคัญน้อยลง

นักการศึกษาทั้งหลายได้ให้ความหมายของการสอนไว้มากมายหลายมุม บ้างก็เน้นที่การถ่ายทอดกระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการสอน การสร้างประสบการณ์ให้กับผู้เรียน ซึ่งนักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของคำว่า "การสอน" ตามแนวคิดของแต่ละคน เช่น

อลงกร จันทรารมย์ (2526 : 35) ให้ความหมายของการสอนคือ การช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การจัดประสบการณ์ชีวิตให้นักเรียน การถ่ายทอดความรู้ การฝึกให้ขบคิดปัญหาต่าง ๆ การจัดสถานการณ์ให้มีการพัฒนาทั้งทางร่างกาย

อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

ละอ อ การุณยะวนิช (2518 : 41) ให้ความหมายว่า การสอนหมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่กระทำหรือส่งเสริมหรืออำนวยความสะดวกให้บุคคลได้เจริญงอกงามขึ้นมาโดย ความหมายทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และสามารถปรับตนเองให้มีชีวิตมีความสุขดังกล่าว

กูด (Good 1973 : 552) ได้ให้ความหมายของการสอนอีกแนวหนึ่งว่า การสอน คือการจัดประสบการณ์ หรือสภาพการณ์ หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ง่ายขึ้น หรือการสอนเป็นศิลปะที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องเตรียม การสอนและจัดสถานการณ์หรือกิจกรรมหลายอย่างเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ลักษณะและหลักการสอนที่ดี

ลักษณะและหลักการสอนของครูย่อมมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมการสอนในชั้นเรียน เป็นอย่างยิ่ง ครูที่มีลักษณะและหลักการสอนที่ดีย่อมแสดงพฤติกรรมการสอนที่มีผลทำให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ได้ดีตามไปด้วย ถึงแม้ว่าลักษณะและหลักการสอนโดยทั่วไปเป็นสิ่งประจำตัวครู แต่ละคน ยากต่อการเปลี่ยนแปลงในเวลาอันรวดเร็ว ดังที่เราเคยได้ยินมาว่า การสอนเป็นทั้ง ศาสตร์และศิลป์

ฉะนั้นการศึกษาหาวิธีปรับปรุงการสอนโดยยึดลักษณะและหลักการสอนที่ดีเป็นแนวทาง ที่จะทำให้การสอนและพฤติกรรมการสอนที่แสดงออกในชั้นเรียนดีขึ้น หรืออาจจะกล่าวได้ว่า เป็นการทำให้ศิลปะการสอนเป็นศาสตร์มากขึ้น มีระเบียบกฎเกณฑ์ง่ายต่อการนำไปใช้ ได้มี นักการศึกษาหลายคนกล่าวถึงลักษณะและหลักการสอนที่ดี ดังนี้

บำรุง กัดเจริญ และฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2525 : 119) กล่าวถึงหลักการสอน

ทั่วไปที่ครูพึงกระทำมีดังนี้

1. สอนจากสิ่งทีรูไปหาสิ่งที่ไม่รู้
2. สอนจากสิ่งง่ายไปหาสิ่งยาก
3. สอนจากสิ่งที่มีตัวตนไปหาสิ่งที่ไม่มีความตัวตน
4. สอนจากสิ่งที่พบเห็นไปหาเหตุผล
5. สอนจากสิ่งทีง่ายไปหาสิ่งทีซับซ้อน
6. สอนเป็นไปตามธรรมชาติของเด็ก
7. สอนให้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า
8. สอนให้สนุกสนานสนใจ
9. สอนโดยครูบอกให้น้อยที่สุด
10. สอนให้นักเรียนเรียนโดยการกระทำ

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 104) ได้เสนอแนวลักษณะการสอนที่ดีอีกแนวหนึ่ง

มีดังนี้

1. ต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ตรงมากที่สุด
2. ต้องมีจุดประสงค์ของบทเรียน
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. ต้องมีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา
5. ต้องมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี
6. ต้องมีสื่อการสอน
7. ต้องส่งเสริมให้นักเรียนทำงานเป็นหมู่คณะ

8. ต้องมุ่งให้เด็กได้รับทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดี
9. ต้องใช้วิธีสอนหลายแบบปนกัน
10. ต้องมีกิจกรรมให้นักเรียนทำ
11. ต้องมีการจูงใจ
12. ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนคิดหาเหตุผล
13. ต้องสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับการเรียนรู้
14. ต้องส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ
15. ควรสอนให้เด็กใช้ประสาทสัมผัสมากที่สุด
16. สอนตามกฎแห่งการเรียนรู้
17. ต้องส่งเสริมให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง
18. ต้องสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน
19. ต้องมีการเร้าความสนใจก่อนทำการสอนเสมอ

สุมิตร คุณากรและคณะ (2519 : 62) ได้กล่าวถึงหลักการสอนที่ดีควรยึดหลักการสอนดังต่อไปนี้ คือ

1. ในการสอนแต่ละครั้ง เด็กควรทราบจุดมุ่งหมายการสอนอย่างกระจ่างแจ้ง เพื่อการเรียนการสอนจะได้มุ่งไปสู่ทิศทางเดียวกัน
2. การสอนและสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่น่ารื่นรมย์จะช่วยให้เด็กมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น
3. ครูควรดัดแปลงเนื้อหาสาระที่จะสอนให้สอดคล้องกับความสนใจ ความต้องการ และความพร้อมของเด็ก
4. การสอนมิใช่การถ่ายทอดวิชาความรู้เท่านั้น แต่รวมถึงการส่งเสริมให้เด็ก

คิดแก้ปัญหา เรียนรู้ด้วยตนเอง และพัฒนาทัศนคติที่พึงปรารถนา

5. วิธีสอนที่ดีที่สุดไม่มี ครูควรใช้หลาย ๆ แบบ เช่น ให้เด็กแสดงความคิดเห็น ค้นคว้า ทดลอง ทำงานเป็นกลุ่ม ฯลฯ

6. พยายามจัดประสบการณ์โดยตรงให้แก่เด็ก เช่น ให้งมือปฏิบัติหรือการไป ศึกษาออกสถานที่

สำหรับการสอนวิชาพลศึกษานั้นสามารถนำหลักการและลักษณะของการสอนทั่วไปมา เป็นบรรทัดฐานได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพลศึกษามีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอื่น ๆ เช่นกัน แต่ลักษณะการสอนวิชาพลศึกษาย่อมมีความแตกต่างจากการสอนวิชาอื่น ๆ อยู่บ้าง

วรสักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 110-111) ได้ให้คำแนะนำในการสอนวิชาพลศึกษา ให้ได้ผลดี ครูจะต้องปฏิบัติตามลักษณะต่อไปนี้

1. การสอนแต่ละครั้งควรจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้แน่ชัด
2. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วน เข้าร่วมในกิจกรรมการสอนอย่างทั่วถึง
3. ท้าบทเรียนให้สนุกสนาน จัดบรรยากาศการเรียนเป็นกันเอง
4. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาต้องสามารถวิเคราะห์ทักษะการเคลื่อนไหวให้นักเรียน เข้าใจและปฏิบัติตามได้เป็นลำดับขั้นตอน
5. การสอนพลศึกษาควรให้นักเรียนได้แสดงออกพอสมควร บรรยากาศเต็มไปด้วย ความสนุกสนานรื่นเริงไปตามกิจกรรมการสอน

6. ถ้าหากครูพลศึกษาใช้หนักหิว ควรใช้เมื่อจำเป็นให้เหมาะสมเท่านั้น

7. ครูผู้สอนต้องมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนทุกคน

8. ครูควรเคารพและเชื่อในความสามารถของนักเรียน ว่านักเรียนทุกคนมี

ความสามารถ

9. นักเรียนที่มาเรียนพลศึกษา เป็นนักเรียนที่ต้องการเล่นหรือออกกำลังกาย
ฉะนั้น ครูไม่ควรใช้เวลาพูดคุยหรือบรรยายมากเกินไป ควรให้นักเรียนร่วมกิจกรรมทันที
10. ครูผู้สอนพลศึกษาควรใช้วิธีสอนหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้นักเรียนมีความสำเร็จ
ในการเรียน
11. การสอนครูควรเน้นท่าทางที่ถูกต้องมากกว่าผิด และช่วยเหลือแนะนำนักเรียนให้
ทั่วถึง
12. ถ้ามีการอธิบายกติกาการเล่น ควรเป็นไปอย่างสั้น ๆ เฉพาะที่จำเป็นถ้าหาก
เป็นไปได้ควรได้มีโอกาสร่วมอภิปรายกติกาก่อนหรือปัญหาการเล่นหลังจากเล่นกีฬาแล้ว
13. การสอนวิชาพลศึกษาแต่ละครั้ง ครูควรฉวยโอกาสจากสภาพการณ์จริง ๆ ที่
เกิดขึ้น ปลุกฝังคุณธรรมในตัวนักเรียนควบคู่ไปด้วย
14. ในการสอนครูต้องคำนึงว่า สอนนักเรียนเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยวิธีการ
ทางพลศึกษา ครูพลศึกษามีไข้ครูสอนฟุตบอล บาสเกตบอล หรือครูกีฬาอื่น ๆ
15. ครูพลศึกษาจะต้องสอน จะต้องช่วยเหลือนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถ
บรรลุผล ได้ตามที่กำหนดไว้ไม่ใช่ยืนคอยดูอยู่เฉย ๆ

วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาอย่างหนึ่งที่ใช้กิจกรรมทางกายหรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อ
การเรียนรู้ การสอนจึงเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย ในการสอนทักษะการ
เคลื่อนไหวร่างกายนั้นมีขั้นตอนและหลักการ เป็นไปตามลำดับคือ

1. ครูผู้สอนจะต้องสร้างความคิดรวบยอดในทักษะนั้น ๆ
2. ให้รับรู้มีประสบการณ์จากทักษะใหญ่ เป็นส่วนรวมเสียก่อน
3. วิเคราะห์การแสดงท่าทางในทักษะต่าง ๆ
4. ฝึกทักษะในส่วนที่ต้องการก่อน

5. วิเคราะห์การแสดงท่าทางต่อเนื่องกันไป
6. แสดงให้เห็นทักษะส่วนรวมอีกครั้ง
7. วิเคราะห์ท่าทางอีกครั้ง
8. ฝึกทักษะในส่วนที่ต้องการฝึก
9. วิเคราะห์และจัดสาธิตทักษะในส่วนรวมให้นักเรียนปฏิบัติตามได้ง่าย

จรรยาพร ธรณินทร์ (2525 : 30) ได้ให้หลักการการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพโดยกล่าวว่า

การสอนทักษะกีฬาได้มุ่งให้ทุกคนเป็นนักกีฬายอดเยี่ยมในระดับสูง หลักสูตรมุ่งเน้นเรื่องสุขภาพและพละนามัยมากกว่าความเป็นเลิศทางกีฬานั้น เพียงให้เล่นกีฬาเป็น มีทักษะพื้นฐานที่ถูกต้อง คู่มือกีฬาเป็น มีน้ำใจนักกีฬา เข้าใจระเบียบกติกาการเล่นกีฬาด้วยความสนุกสนาน มีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาซึ่งเป็นวิชาการแขนงหนึ่ง การสอนไม่ควรเคร่งเครียด การสร้างบรรยากาศทางวิชาการ และการสร้างความอบอุ่น สร้างนิสัยในการเรียนที่เหมาะสม กระตุ้นมิให้เกิดความเบื่อหน่าย ควรสอนแนวคิดความรู้และระเบียบกติกา หรือหลักการต่าง ๆ ทางวิชาพลศึกษาสอดแทรกไปกับการสอนทักษะกีฬา การฝึกทักษะกีฬาเพื่อให้มีจิตใจรัก มีนิสัยชอบการนำกีฬาไปใช้ในการเล่นเพื่อสุขภาพ เพื่อความสนุกสนาน พักผ่อนหย่อนใจและใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อที่ดีในสังคม การสอนเน้นการปฏิบัติการเล่นเป็นหมู่ เป็นกลุ่มและทีมให้มาก

จะเห็นได้ว่าการสอนนั้นเป็นกระบวนการอันสำคัญยิ่ง ที่ทำให้ผู้สอนกับผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กัน เกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ การสอนที่ดีมีหลักเกณฑ์ดังกล่าว จะมีส่วนให้เกิดผลดีต่อการจัดการศึกษาตลอดไป

ฉะนั้น การสอนมิใช่เพียงแต่การนำความรู้มาบอกให้นักเรียนทราบเท่านั้น หรือการ

การสอนวิชาพลศึกษามีไข่การเล่นกีฬาให้นักเรียนดูแล้วปฏิบัติตามเพียงเท่านั้น การสอนเป็นกระบวนการที่จะต้องคำนึงอย่างมาก จุดอ่อนประการหนึ่งของการจัดการศึกษาก็คือ ครูผู้สอนไม่สนใจระบบการสอนที่ดี กล่าวคือ ครูหลายคนยังคงสอนไปตามสัญชาตญาณหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการสอนแบบเก่าในหลักสูตรใหม่นั้นเอง

คุณลักษณะของครูที่เกี่ยวกับการสอน

คุณลักษณะของครูด้านต่าง ๆ จะมีผลโดยตรงต่อการสอน ตลอดจนการแสดงพฤติกรรมการสอนในชั้นเรียน ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวรวมถึงความสามารถของครู ซึ่งแสดงออกในด้านความรู้ ความเข้าใจ มโนทัศน์ ทักษะ และบุคลิกภาพของครูโดยทั่วไป ซึ่งนักการศึกษาหลายคน ได้เสนอแนวคิดไว้อย่างมาก ดังจะได้กล่าวต่อไป

สาโรช บัวศรี (2516 : 4-5) ได้กล่าวถึงสมรรถภาพในการเป็นครูไว้ในคำปราศรัยเนื่องในโอกาสเปิดภาคเรียนใหม่ ปีการศึกษา 2516 ดังนี้

1. สามารถทำการสอนได้เป็นอย่างดี คือ ต้องรู้จักใช้จิตวิทยา รู้วิธีสอน รู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอน
2. สามารถปกครอง แนะนำ และอบรมลูกศิษย์ได้
3. มีความสามารถในการดำเนินกิจกรรมของโรงเรียนได้
4. มีความสามารถติดต่อกับคนในชุมชนได้
5. สามารถเป็นครูชั้นอาชีพได้ คือ สามารถที่จะกล่าว อธิบาย โต้เถียงและเขียนเกี่ยวกับอาชีพได้

อัจฉรา ประไพตระกูล (2521 : 82-83) กล่าวถึงคุณสมบัติของครูที่ดีความหลักสูตรใหม่ โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาว่าควรประกอบด้วยลักษณะดังนี้

1. ครูควรสามารถตีความ จุดหมายของหลักสูตรแต่ละระดับชั้น และจุดหมายเฉพาะวิชา มาเป็นพฤติกรรมได้

2. ควรรู้จักเลือกเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับระดับชั้น เพื่อศึกษาค้นคว้าหาประสบการณ์เพิ่มเติม ไม่ยึดตำราเล่มเดียวในการสอน

3. วิธีสอนของครูตามหลักสูตรใหม่นั้น ครูจะต้องศึกษาวิธีสอนแบบต่าง ๆ ตลอดจนเทคโนโลยีสมัยใหม่ และรู้จักเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล นอกจากนี้ ครูควรศึกษาเทคนิคในการสอนหลาย ๆ อย่าง

4. ในด้านการสอนนั้น ครูจะต้องเป็นคนที่มีความรู้กว้าง รู้จักสัมพันธ์เนื้อหาวิชา ฝึกให้นักเรียนรู้จักสัมพันธ์ความคิด มีความคิดสร้างสรรค์ และรู้จักนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

5. ในการสอนบางวิชา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ มีการฝึกทักษะให้สัมพันธ์กัน ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ครูควรมีวิธีการสอนให้ได้ทักษะทุกด้านในแต่ละครั้งที่สอน

6. ในด้านการวัดผลและประเมินผล ครูต้องศึกษาหาความรู้ให้ถ่องแท้ ต้องกำหนดเกณฑ์วัดผลให้แน่นอน จะมีการวัดผลอย่างไร หาวิธีปฏิบัติได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ

7. ประการสุดท้ายที่สำคัญที่สุดในการสอนของครู คือ ความมีชีวิตชีวา ความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ สมกับที่เป็นครูในยุคการเปลี่ยนแปลงของสังคมระบอบประชาธิปไตย

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 232-240) ได้กล่าวถึงลักษณะครูที่ดีในทัศนะของนักการศึกษา และนักเรียนไว้ดังต่อไปนี้

1. ครูที่ดีในทัศนะของนักการศึกษา สรุปได้ดังนี้คือ

1.1 คุณสมบัติส่วนตัว ครูที่มีความประพฤติดี มีสติปัญญาสูง สุขภาพทางกายทางจิต บุคลิกภาพดี มีความตรงต่อเวลา มีเจตคติที่ดีต่อนักเรียน มีความสามารถในการพูด

1.2 คุณสมบัติทางด้านอาชีพ ควรมีความรู้ในวิชาที่สอน วิธีสอน ตลอดจน
วิธีประเมินผล มีความคิดริเริ่ม และมีความสนใจต่องานอาชีพ

1.3 ครูควรมีความสามารถในการดำเนินการสอน คือ มีความสามารถที่จะ
ปรับบทเรียนให้เข้ากับนักเรียน สามารถเข้าใจนักเรียน และมีความสามารถในการดำเนินการ
สอนในชั้นเรียน

1.4 ครูมีความสามารถทำงานร่วมกับคนอื่น ทั้งนักเรียน คณะครู ผู้ปกครอง
และบุคลากรภายนอก

2. ครูที่ดีในทัศนะของนักเรียนมีดังนี้คือ มีความร่วมมือกับนักเรียน มีความเมตตา
ปราณี อ่อนน้อม มีความสนใจกว้าง รอบรู้ มีรูปร่างหน้าตาดี มีความยุติธรรม มีอารมณ์ขัน มี
ความคงเส้นคงวาในการปฏิบัติต่อนักเรียน สนใจและเข้าใจปัญหาของนักเรียน รู้จักยกย่อง
นักเรียนในโอกาสอันควร และมีความสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจให้นักเรียน มีศรัทธาต่อ
งานที่ทำ และสามารถปฏิบัติ และสามารถปฏิบัติตามที่สอนได้

สำหรับคุณลักษณะของครูพลศึกษา กล่าวโดยส่วนรวมแล้วไม่แตกต่างจากครูอื่น ๆ
มากนัก คุณลักษณะต่าง ๆ ของครูโดยทั่วไปที่กล่าวมาแล้วนั้นครูพลศึกษาสามารถนำเป็นแนว
ปฏิบัติตนได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม บทบาทและหน้าที่ของครูพลศึกษาย่อมมีส่วนแตกต่างหรือมีคุณสมบัติ
พิเศษจากครูอื่น ๆ อยู่บ้างดังที่ วรรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 31) กล่าวว่า ครูพลศึกษา
นับว่าเป็นครูที่มีภาระหน้าที่รับผิดชอบมากกว่าครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ในชั้นเรียนคือ นอกจากจะมี
หน้าที่ได้รับมอบหมายในการสอนในห้องเรียนตามชั่วโมงที่จัดไว้โดยตรงแล้ว ยังจะต้องปฏิบัติหน้าที่
อย่างอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬา นอกเวลาเรียน ในเวลาเย็น วันเสาร์ วัน
อาทิตย์ หรือวันหยุดราชการอีกด้วย

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ วารสารต่าง ๆ ได้มีนักพลศึกษา หรือ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษาทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

วารศักดิ์ เพียรชอบ ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่ดี สามารถปฏิบัติหน้าที่และภารกิจทาง พลศึกษาได้ดีและมีประสิทธิภาพ ควรจะมีสมรรถนะที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ดี ทั้งในด้านวิชาการศึกษาทั่วไป วิชาครู และวิชาพลศึกษา
2. เป็นผู้ที่มีความศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษาอย่างแท้จริง
3. เป็นผู้ที่มีความรู้สึกในความรับผิดชอบสูง
4. เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และกระตือรือร้น
5. เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพสมบูรณ์
6. เป็นผู้ที่มีคุณธรรม มีจิตใจโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
7. เป็นผู้ที่รักเด็ก มีอารมณ์สนุกสนานร่าเริง

ปรีชา กลิ่นรัตน์ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะพิเศษของครูพลศึกษา จะประกอบด้วย มีคุณสมบัติคุณลักษณะของนักกีฬา มีความรู้ความเข้าใจในพัฒนาการของเด็ก มีทักษะทางกาย มีความอดทนทางกาย มีความกระตือรือร้น มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรอบคอบ รู้จักทำงานแบบ ยึดหยุ่นได้ มีลักษณะผู้นำ มีความซื่อสัตย์ และมีความสามารถในการเคลื่อนไหวสูง

ผานิต บิลมาศ (2522 : 270) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของ ครูพลศึกษา โดยทำการวิจัยเรื่อง "คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนา สำหรับ โรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" ผลปรากฏว่า คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึง ปรารถนา ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญเรียงตามลำดับดังนี้

1. ด้านการสอน ครูพลศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาพลศึกษา และรู้จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา
2. ด้านสุขภาพทางกายและสุขภาพทางจิต ครูพลศึกษาควรมีสรรรภาพทางกายดี
3. ด้านวิชาการ ควรมีความรู้ในเรื่องอันตรายที่จะเกิดจากการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษา และการป้องกันโรคติดต่อ
4. ด้านบุคลิกภาพ ควรควบคุมอารมณ์ได้
5. ด้านคุณธรรม ความประพฤติ ควรมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ควรมีความรับผิดชอบ
ต่อหน้าที่การงาน
6. ด้านมนุษยสัมพันธ์ ควรปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้ดี ร่วมมือในกิจกรรมพลศึกษา
7. ด้านการอบรม ปกครอง ควรเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก
8. ด้านการเป็นพลเมืองในสังคมประชาธิปไตย ควรมีคัมน์ในชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์
9. ด้านความเชื่อมั่น และเป็นตัวของตัวเอง ควรมีความภูมิใจในอาชีพ
10. ด้านกีฬาและความสามารถด้านกีฬา ความสามารถสอนและเข้าร่วมกิจกรรม
พลศึกษาได้หลายอย่าง และมีลักษณะท่าทางเป็นนักกีฬา

เบเลย์และฟิลด์ (Baley and Field) (1976 : 30-37) กล่าวว่า ครูพลศึกษาควรมีคุณสมบัติ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบุคคลทั่วไปดังนี้

- ครูพลศึกษาต้องมีสุขภาพทางกายและสุขภาพทางจิตดี มีหลังกายพลังสูง เพราะต้องมืงานหนัก น่าสนใจ และทำหายตลอดเวลา กอปรทั้งต้องทำงานทั้งในร่มและกลางแจ้ง
- ครูพลศึกษาควรมีความสามารถทักษะกีฬาต่าง ๆ ด้วยการมีส่วนร่วมและ

ฝึกกิจกรรมอยู่เสมอ ยิ่งครูพลศึกษามีความชำนาญทางด้านกีฬาต่าง ๆ มากเท่าใด ยิ่งจะเป็นครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

- ครูพลศึกษาควรมีความรู้ลึกซึ้งที่จะให้บริการแก่บุคคลทั่วไป ไม่แสดงท่าวางอำนาจ กระตุ้นให้เด็กแสดงออก ช่วยเหลือแนะนำเด็กให้เกิดทักษะและความชำนาญ พยายามให้เด็กเกิดการพัฒนาทักษะด้วยตนเอง และมีวุฒิภาวะทางสติปัญญาให้ได้

- ครูพลศึกษาควรมีความเป็นผู้นำ กล้ารับความผิดพลาด ครูพลศึกษาที่ประสบความสำเร็จ คือ บุคคลย่อมจะพอใจและดีใจเมื่อเห็นเด็กสนุกสนานร่าเริง

- ครูพลศึกษาควรดึงเอาศักยภาพของนักเรียนออกมาให้ได้ พยายามให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง สนใจเด็กทั่วทุกคน ปลุกฝังให้เด็กชอบกีฬาทุกประเภท เพราะกีฬาทุกประเภทมีคุณค่าเท่า ๆ กัน

- ครูพลศึกษาต้องมีวินัยในตนเอง มีบุคลิกภาพดึงดูดความสนใจและมีลักษณะของนักกีฬา ครูต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน

- ครูพลศึกษาต้องสนใจกับบุคลิกภาพภายนอกตนเองเสมอ รักษาสมรรถภาพทางกายของตนให้ดีตลอดเวลา ควรแต่งกายเรียบร้อย สะอาดเหมาะสมตามสถานการณ์ และควรสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่า ตนเองเป็นตัวแทนของวิชาชีพที่เป็นสมาชิกอยู่

วิลเลียมส์ (Williams 1984 : 232) กล่าวว่า ครูพลศึกษาควรมีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ ควรได้รับการฝึกอบรมอยู่เสมอ ทำหน้าที่สอนพลศึกษาอย่างเดียว ต้องรู้ขอบข่ายของกิจกรรมพลศึกษา เข้าใจวัตถุประสงค์ของการศึกษา ส่งเสริมกิจกรรมพลศึกษาเพื่อชีวิตที่สมบูรณ์ นอกจากนั้น ควรมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดีก่อนทำการสอนทุกครั้ง สนใจความก้าวหน้าทางวิชาการและมีประสบการณ์ทางพลศึกษาพอสมควร

จากที่ได้ศึกษาคุณลักษณะต่าง ๆ ของครูทั่วไปและครูพลศึกษา จะเห็นได้ว่า ครูพลศึกษานั้น นอกจากจะมีคุณลักษณะเช่นเดียวกับครูอื่นแล้ว ยังต้องมีคุณลักษณะพิเศษเฉพาะที่เห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้ก็เพราะว่าลักษณะวิชาพลศึกษา กระบวนการเรียนแตกต่างจากวิชาอื่นบ้าง ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวจะเสริมให้ครูพลศึกษาเป็นบุคคลที่มีคุณค่า มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังที่บุชเชอร์ (Bucher 1968 : 1592) กล่าวว่า "ครูพลศึกษาคือ ครูที่ทำหน้าที่เหมือนกับครูอื่น ๆ มีหน้าที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่นักเรียน แต่ครูพลศึกษายังต้องมีการนอกเหนือออกไปอีก คือช่วยนักเรียนให้เจริญเติบโต พัฒนาทางกายทางกีฬา ความอดทน ความกระตือรือร้น มนุษยสัมพันธ์ และการเป็นผู้นำ ฉะนั้น การสอนวิชาพลศึกษาเป็นงานที่ต้องมีทักษะหลายอย่างประกอบกัน ครูพลศึกษาจำเป็นต้องมีการเรียนการฝึกหัดเฉพาะด้าน จะต้องมีความรู้ทางการศึกษาทั่วไป ความรู้เฉพาะทางด้านพลศึกษา มีทักษะกีฬาอยู่ในขั้นดี รู้จักการสอนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

การวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผลการสอนนั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบคู่มือการประเมินผลการเรียนที่กำหนดไว้ เพื่อให้เกิดผลดีต่อการศึกษา ซึ่งนักการศึกษาของไทยตลอดจนรัฐบาลชุดต่าง ๆ ก็ได้ไม่ได้คำนึงถึงปัญหาการศึกษาของชาติและการนำเอาปัญหาการวัดผลและประเมินผลการศึกษามาวิเคราะห์จะทำให้สามารถแก้ปัญหาทางการศึกษาได้มาก

สำหรับความมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลการศึกษา นั้นได้มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เจ. เทอร์วิลลิงเจอร์ (J. TERWILLINGER 1971 : 4-7) กล่าวว่า

การประเมินผลการเรียนรู้หรือการตัดสินระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแต่ละคนนั้น ผู้สอนเป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง อีกทั้งผู้บริหาร อาจารย์แนะแนวและเพื่อนผู้เรียนเองก็มีบทบาททางอ้อมในการตัดสินคุณค่าของระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแต่ละคน และกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการประเมินผลการเรียนรู้ว่ามีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ

1. เพื่อบ่งชี้ว่าผู้เรียนมีทักษะและความรู้ที่สำคัญพอเพียงหรือไม่
2. เพื่อวินิจฉัยจุดเด่นและจุดด้อยของผู้เรียนโดยสังเกตจากกระสวนของสัมฤทธิ์ผล

ที่แสดงออกมาให้เห็น และ

3. เพื่อบ่งชี้ถึงระดับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

กมล สูดประเสริฐ (2510 : 4) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินผลว่า มีความมุ่งหมายอยู่ 2 ประการคือ

1. เพื่อวัดระดับความเจริญงอกงามของนักเรียนและหาทางส่งเสริมให้ดีขึ้นคือให้ทราบว่ามีความเจริญงอกงามและจะดำเนินการอย่างไรต่อไป

2. เพื่อค้นหาสิ่งบกพร่องและหาทางแก้ไขคือให้ทราบว่าสิ่งใดไม่ได้ผล และหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ นั้นเสีย

สำหรับแนวความคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษานั้น ได้มีนักการศึกษากล่าวไว้ดังต่อไปนี้

พอง เกิดแก้ว และคณะ (2515 : 273-274) ได้เสนอแนะการวัดด้านต่าง ๆ

ดังนี้

1. ด้านสมรรถภาพทางกาย
2. ด้านความสามารถทางกลไกทั่ว ๆ ไป

3. ด้านกีฬา
4. ด้านความรู้
5. ด้านทัศนคติ
6. ด้านสุขปฏิบัติ

สมคิด ขิตประสงค์ (2517 : 163) ได้กล่าวไว้ว่าในการวัดผลทางการศึกษา

ควรจะได้วัดทางด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. สมรรถภาพทางกาย
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ
4. คุณลักษณะ
5. สุขนิสัย
6. ทัศนคติ

การวัดผลวิชาพลศึกษา ผู้สอนต้องทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรและตั้งความมุ่งหมายของการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้อะไรบ้าง โดยจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้อย่างเต็มที่แล้วก็ต้องตรวจดูว่าผู้เรียนได้ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด ซึ่งผู้สอนก็ต้องตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนในระดับนั้น เช่นกัน ในการวัดผลวิชาพลศึกษา จึงตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลไว้ดังนี้

1. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจทางพลศึกษาเพียงใด
2. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางร่างกายแข็งแรงเพียงใด
3. เพื่อต้องการจะทราบว่าผู้เรียนได้รับผลสัมฤทธิ์ทางทักษะและความสามารถทาง

กีฬาเพียงใจ

4. เพื่อต้องการจะทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้ถึงความเสียสละ ความอดทน ช่วยเหลืออารี ร่วมมือกับเพื่อนร่วมทีม และแสดงน้ำใจนักกีฬาเพียงใจ
5. เพื่อจะทราบความซาบซึ้งและทัศนคติ (เจตคติ) ที่มีต่อการกีฬาและการพลศึกษา เพียงใจ มีความสนใจต่อการใช้เวลาว่างทางกีฬาเพียงใจ เป็นต้น

ในการวัดผลทางพลศึกษาซึ่งมีอยู่หลายด้านนั้นควรกำหนดสัดส่วนของคะแนนให้เหมาะสมตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและตามความคิดเห็นของผู้สอน สำหรับสัดส่วนของคะแนนได้ดังนี้

1. ทัศนคติ (ATTITUDE) โดยรวมลักษณะต่าง ๆ คือ การเป็นผู้นำ ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของคะแนนควรจะเป็น 5-25%
2. ความล้มฤทธิ์ผล (ACHIVEMENT) ซึ่งหมายถึงทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมที่เรียน มาตรฐานของการฝึกหัดและความสามารถในการนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ แบ่งคะแนนประมาณ 20 - 35%
3. ความรู้ (KNOWLEDGE) ได้แก่ ความเป็นมา กติกา การเล่น วิธีเล่น เทคนิค มารยาทการเล่นและความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้องถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25%
4. สมรรถภาพทางกาย (PHYSICAL FITNESS) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการปรับตัว ความอ่อนตัว กำลังความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด คะแนน 20-25%
5. สุขปฏิบัติ (HYGENIC) ได้แก่ สุขนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติ ตามหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนให้ประมาณ 3-25%

จรินทร์ ชานีรัตน์ (2519 : 12) ได้เสนอแนะถึงการจัดแบ่งกลุ่มคะแนนระดับ
ของคะแนนการวัดผลวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้ (สมมติคะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ขั้นดีมาก	ให้	10	คะแนน
2. ขั้นดี	ให้	8-9	คะแนน
3. ขั้นพอใช้	ให้	6-7	คะแนน
4. ต้องปรับปรุง	ให้	4-5	คะแนน
5. อ่อนมาก	ให้	2-3	คะแนน

หมายเหตุ สำหรับพวกที่อ่อนมากไม่ควรให้คะแนนศูนย์ (0) นอกจากไม่มาสอบ
หรือทำไม่ได้เลย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทัศนคติ

การศึกษาด้านทัศนคติ นับว่ามีบทบาทมากในวงการศึกษามากมาย ถึงแม้ว่าจะยากในการศึกษาเพียงใด ก็ไม่ทำให้นักจิตวิทยาละเลยศึกษาเรื่องนี้ กลับทำให้นักจิตวิทยาคอยยอมรับศึกษา ค้นคว้า จนทำให้เราทราบเรื่อง "ทัศนคติ" และการวัดทัศนคติ ความหมายของทัศนคติตามที่นักจิตวิทยาหรือนักการศึกษา ได้ให้ไว้นั้น คล้าย ๆ กัน ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ออลพอร์ต (Allport 1969 : 1421) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความพร้อมทางจิต ซึ่งมีมาจากประสบการณ์ซึ่งจะมีผลต่อทิศทาง การกระทำของบุคคลที่มีต่อสิ่งของสภาพการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

อนาสตาซี (Anastasi 2519 : 450) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่กำหนดให้เป็นพวก ๆ ในทางชอบหรือไม่ชอบ เช่น เชื่อชาติหรือกลุ่มเผ่าพันธุ์ ประเพณี เรื่องใดเรื่องหนึ่ง สถาบันใดสถาบันหนึ่ง เป็นที่เห็นได้ชัดว่าตามคำจำกัดความ เราสังเกตทัศนคติโดยทางตาไม่ได้ แต่สรุปหาทิศทางพฤติกรรมที่แสดงออกทางภาษาและไม่ใช้ภาษา

โบการ์ดัส (Bogardus 1931 : 62) ได้กล่าวไว้ว่า ทัศนคติคือ แนวโน้มของปฏิกิริยาอาการที่จะเห็นด้วยหรือต่อต้านบางสิ่งบางอย่างของสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ แล้วแต่จะเห็นว่าสิ่งนั้นมีค่าทางบวกหรือทางลบ

กิลฟอร์ด (Guilford 1939 : 336) กล่าวว่าทัศนคติ หมายถึง อารมณ์ที่ซับซ้อนของบุคคลในการที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สถาบัน หรือเรื่องราวทางสังคม

ฮิลการ์ด (Hilgard 1962 : 564) กล่าวว่า หัตถ์คดี หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อแนวคิดหรือสถานการณ์ใด ๆ ในทางเข้าหาหรือออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในทางที่เอนเอียงในลักษณะ เดิมเมื่อได้พบกับสิ่งดังกล่าวอีก

เคนเลอร์ (Kendler 1963 : 572) กล่าวว่า หัตถ์คดี คือ ภาวะความพร้อมของแต่ละบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสังคมนรอบตัว หรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในทางสนับสนุนหรือต่อต้านสภาพการณ์บางอย่าง บุคคล สถาบัน หรือแนวความคิดบางอย่าง

นิวคอมบ์ (Newcomb 1954 : 128) กล่าวว่า หัตถ์คดีเป็นความรู้สึกที่เอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่ได้รับ อาจจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และหัตถ์คดีนี้จะแสดงออกทางด้านพฤติกรรมคือ แสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย หรือชอบ เรียกว่า หัตถ์คดีในทางบวก แต่ถ้าเป็นหัตถ์คดีในทางลบ จะแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่ชอบ ส่วนหัตถ์คดีอีกแบบหนึ่ง คือ ความรู้สึกเฉย ๆ เป็นหัตถ์คดีแบบกลาง ๆ

เทอร์สโตน (Thurstone 1967 : 177) กล่าวว่า หัตถ์คดี เป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ไพบูลย์ อินทวิชา (2517 : 17) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหัตถ์คดีว่า จะต้องเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการทางจิตวิทยาสังคม ซึ่งได้แก่ การรับรู้ การเรียนรู้ และการรับรู้ นั่นเอง ซึ่งหมายความว่า บุคคลจะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบกาย เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิดตามที่ตนเองประสบ และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกตามประสบการณ์ที่ตนได้รับนั้น

โยธิน คันสนยุทธ (2524 : 43) กล่าวว่า หัตถ์คดี หมายถึง ระบบการจัดรูป

ประสบการณ์และพฤติกรรมของบุคคลที่ค่อนข้างจะคงที่ที่มีต่อบุคคล สิ่งของหรือเหตุการณ์ เฉพาะ เหตุการณ์หนึ่งเหตุการณ์ใด

จากคำจำกัดความของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา เรื่องทัศนคติที่กล่าวมาทั้งหมด อาจจะสรุปได้ว่า ทัศนคตินั้น หมายถึง ความพร้อมทางจิตใจ ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ตามความคิดเห็นและประสบการณ์ของแต่ละคน โดยมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ ที่จะทำให้แสดง พฤติกรรมออกมาในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่สามารถสรุปหาได้จากพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมาได้ เช่น คนที่มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เขาก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางบวก ถ้ามีทัศนคติที่ไม่ดีก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางลบ

องค์ประกอบของทัศนคติ

ประการใหญ่ สุวรรณ กล่าวว่า ทัศนคติมียองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) เป็นความคิด ความเชื่อ ต่อสิ่งหรือประสบการณ์ต่าง ๆ
2. องค์ประกอบด้านท่าทีและความรู้สึก (Affective Component) เป็น องค์ประกอบด้านความรู้สึก อารมณ์ ว่ามีความรู้สึกในทางบวกหรือลบ ต่อสิ่งนั้น
3. องค์ประกอบด้านปฏิบัติ (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบ ในการประพฤติ ปฏิบัติ เป็นการแสดงออกที่เห็นได้ชัดเช่น ชมเชยหรือกระทำ

การแสดงออกทางทัศนคติโดยอาศัยพฤติกรรมนี้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การแสดงออกมาในทางพึงพอใจ ชอบ ถ้าคนมีทัศนคติแบบนี้ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะทำให้คนอยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใกล้ สิ่งนั้น เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิมาน (Positive)

2. แสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ถ้าคนมีทัศนคติแบบนี้ต่อสิ่งเร้า
อย่างหนึ่งอย่างใด ก็จะทำให้คนเบือนหน้าย ชิงชัง อยากระบายให้ห่างจากสิ่งนั้น เรียกว่า ทัศนคติ
เชิงนิเสธ (Negative)

ลักษณะสำคัญของทัศนคติ

นัลแนลลี (Nunnally 1959 : 301) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของทัศนคติไว้

3 ประการ คือ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล
ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ทัศนคติ เป็นสภาวะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำของบุคคลเป็น
อันมาก เพราะมันเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางไว้ว่า ถ้าบุคคลประสบสิ่งใดแล้ว บุคคลนั้น
ก็จะทำที่ต่อสิ่งนั้น ๆ ในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. ทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตที่มีแนวโน้มค่อนข้างจะถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจาก
แต่ละบุคคลก็สะสมประสบการณ์การรับรู้และการเรียนรู้มาเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม ทัศนคติ
อาจมีการเปลี่ยนแปลง อันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้

ทัศนคติและการปฏิบัติ

ทั้งการปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่แสดงออกที่สังเกตให้กับทัศนคติต่างก็มีความสัมพันธ์
และมีผลซึ่งกันและกัน เป็นที่เชื่อกันว่าทัศนคติมีผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลและขณะ
เดียวกันการแสดงออกหรือการปฏิบัติของบุคคล ก็มีผลต่อทัศนคติของบุคคลนั้นด้วย ในการที่จะบอก
ว่าบุคคลหนึ่งมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไรนั้น ดูได้จากคำพูดที่พูดถึงสิ่งนั้น จากความรู้ที่มีต่อ
สิ่งนั้นและจากสิ่งที่เขาพูดว่าเขาจะปฏิบัติอย่างไรต่อสิ่งนั้น แต่สิ่งที่เขาจะปฏิบัติจริง ๆ จะตรง

กับสิ่งที่เขารู้ เข้าใจ รู้สึกและคิดว่าจะปฏิบัติหรือไม่นั้น เป็นปัญหาของความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและการปฏิบัติ จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์นั้น พอจะสรุปได้ว่าพฤติกรรมหรือการปฏิบัติของมนุษย์ไม่ได้เป็นผลมาจากทัศนคติเพียงอย่างเดียว แต่เป็นผลมาจากองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง ได้แก่ ทัศนคติ บรรทัดฐานของสังคม นิสัย และผลที่คาดว่าจะได้รับ หลังจากทำพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ มีหลายทฤษฎี เช่น

1. ทฤษฎีการมีส่วนร่วม (Active Participation Theory) ทัศนคติหรือพฤติกรรมจะเปลี่ยนแปลงได้ถ้ามีส่วนร่วมในสถานการณ์นั้น ๆ ดังที่ไทรแอนดิส (Triandis 1976 : 3) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการทดสอบของเลวิน (Lewin) เกี่ยวกับการบริโภคเครื่องในสัตว์มีกลุ่มที่ฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียวกับกลุ่มที่ฟังการบรรยายและมีการอภิปรายถึงประโยชน์และหลักโภชนาการ จากการติดตามผล ปรากฏว่า กลุ่มที่มีการฟังบรรยายอย่างเดียว ปฏิบัติตามร้อยละสาม ส่วนกลุ่มที่มีการอภิปรายมีการกระทำถึงร้อยละสามสิบสอง ซึ่งเชื่อกันว่าความคิดเห็นของกลุ่มมีผลต่อทัศนคติของบุคคลมาก และจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การที่มีส่วนร่วมโดยตรง (Active Participation) จะมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ ยืนยาวกว่าโดยทางอ้อม (Passive Participation)
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความขัดแย้งทางความคิด (Cognitive Dissonance Theory) ซึ่ง ลีออน เฟสติงเจอร์ (Leon Festinger) กล่าวว่า เป็นเรื่องของความขัดแย้งทางความคิดในตัวตน ซึ่งจะมีแรงกดดัน ทำให้บุคคลพยายามที่จะขจัดความขัดแย้งของความคิดนี้ เช่น "ฉันสูบบุหรี่" และ "การสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ" ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้เป็นความขัดแย้ง ความมากมายของความขัดแย้งนี้จะสัมพันธ์กับสัดส่วนของความสอดคล้องและความคิดที่จะขัดแย้ง หรือความสำคัญของสิ่งนั้น บุคคลจะพยายามลดความขัดแย้ง โดยการเปลี่ยนพฤติกรรมหรือเปลี่ยน

ทัศนคติและการรับรู้ ซึ่งมีวิธีโดยการเปลี่ยนความคิดใหม่ ลดความสำคัญของความคิดที่ขัดแย้ง หรือโดยการเพิ่มความใหม่

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับความตรงกันของความคิด (Theories of Cognitive Consistency) ผู้ที่เสนอความคิดนี้คือ ไฮเดอร์ (Heider) เป็นเรื่องเกี่ยวกับภาวะสมดุล คือ การที่ไม่มีความกดดันด้านใดด้านหนึ่ง และภาวะไม่สมดุลเมื่อมีภาวะไม่สมดุลก็จะมีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบต่าง ๆ จะมีผลในด้านการเปลี่ยนทัศนคติ

4. ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (The Social Judgement Theory of Attitude Change) ผู้นำทางทฤษฎีนี้ คือ เซอริฟ (Sherif) และฮอฟแลนด์ (Hovland) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปรับตัวของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม คือ บุคคลที่ได้รับความรู้หรือข่าวสารที่มาจากบุคคลอื่น ก็จะวินิจฉัยตัดสินใจในข้อมูลใหม่ที่ ได้รับ ถ้าข้อมูลใหม่ได้รับจากกลุ่มของสังคมแตกต่างกับข้อมูลที่มีอยู่แล้วก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

เคลมาน (Kelman 1967 : 469) ได้เสนอขบวนการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล คือ

1. การยินยอม (Compliance) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับอิทธิพลของผู้อื่น เพราะต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติในทางที่ตนต้องการ

2. การลอกเลียนแบบ (Identification) จะเกิดจากการที่บุคคลยอมรับอิทธิพลของผู้อื่น เพราะต้องการสร้างพฤติกรรมของตนขึ้น ให้เหมือนกับบุคคลในสังคม

3. การที่บุคคลยอมรับพฤติกรรมในสังคม ที่เหมาะสมกับค่านิยมที่มีอยู่ในตัวเราแล้ว (Internalization)

ไพบลีย์ อินทริวิชา กล่าวว่า เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทักษะก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ด้วยแรงจูงใจ
2. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยเทคนิคและวิธีการอันเหมาะสม
3. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยจากการกระทำหรือการปฏิบัติจริง
4. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยหลักการแห่งเหตุผล

การศึกษาทัศนคติ

สมบูรณ์ สุริยวงศ์ (2523 : 5) กล่าวว่า การศึกษาทัศนคตินั้น อาจทำได้ 3 วิธี

คือ 1. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ศึกษาทัศนคติ โดยใช้หูและตาเป็นสำคัญ การสังเกตเป็นวิธีการศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วนำข้อมูลที่สังเกตได้ไปอนุมาน (Infer) ว่าบุคคลนั้นมีทัศนคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร ลักษณะของการสังเกตที่ดี คือ

- 1.1 ถ้าจะสังเกตในเรื่องใด ผู้สังเกตจะต้องหาความรู้ในเรื่องนั้นให้มากเท่าที่จะมากได้
- 1.2 ความสอดคล้องระหว่างประเด็นที่จะสังเกตและพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตข้อมูลอะไรบ้างที่เกี่ยวข้อง พฤติกรรมประเภทไหนที่จะทำการสังเกต
- 1.3 การกำหนดจุดมุ่งหมายที่จะต้องสังเกตให้ชัดเจนว่าข้อเท็จจริงประเภทไหนที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์อย่างไร เพื่อที่จะแยกประเภทของข้อเท็จจริงที่ได้มา
- 1.4 ผู้สังเกตต้องทำอย่างระมัดระวัง เตรียมการที่จะสังเกตมาให้พร้อม ซึ่งจะช่วยให้ผู้สังเกตได้ข้อเท็จจริงที่ไม่บิดเบือนไปจากความเป็นจริงและมีความแน่นอน เชื่อถือได้

ในการใช้เครื่องมือ จะต้องมีความชำนาญและคล่องแคล่วในการใช้

วิธีการศึกษาทัศนคติโดยการสังเกตนี้ใช้ไม่มากนัก เพราะถ้าไม่มีการแสดงพฤติกรรมออกมาเราก็สังเกตไม่ได้ การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมอาจจะเกิดขึ้นเวลาใดก็ได้ ผู้สังเกตจึงต้องเสียเวลามาก และบางครั้งพฤติกรรมที่แสดงออกก็ไม่เป็นประโยชน์ต่อการสังเกตอีกด้วย

2. แบบรายงานตนเอง (Self-Report) เป็นการศึกษาทัศนคติ ความสนใจ และบุคลิกภาพของบุคคล โดยให้บุคคลนั้นเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นออกมา ว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี ซึ่งผู้เล่าจะบรรยายความรู้สึกนึกคิดของเขาออกมาตามประสบการณ์และความสามารถของเขา จากการบอกกล่าวนี้ก็สามารถที่จะกำหนดค่าคะแนนของทัศนคติได้ วิธีการศึกษาทัศนคติแบบนี้ ได้แก่ วิธีการของเทอร์สโตน (Thurstone) ไลเคอร์ท (Likert) กัทท์แมน (Guttman) ซึ่งได้พยายามสร้างสเกลวัดทัศนคติขึ้น คะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติแบบสเกลนี้จะแบ่งออกเป็นช่วง ๆ โดยแต่ละช่วงจะมีขนาดเท่ากัน สามารถที่จะนำมาเปรียบเทียบความมากน้อยของทัศนคติได้ วิธีนี้เป็นที่นิยมใช้วัดทัศนคติกันมาก โดยเฉพาะการวิจัยทางการศึกษา

3. วิธีสร้างจินตภาพ (Projective Techniques) เป็นวิธีการสร้างจินตนาการโดยใช้ภาพ เพื่อที่จะใช้วัดทัศนคติบุคลิกภาพของบุคคล โดยที่ภาพจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลนั้นแสดงความคิดเห็นออกมาและสามารถสังเกตได้ว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกอย่างไร ซึ่งจะแสดงออกมาตามประสบการณ์ที่เขาได้รับและแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน วิธีสร้างจินตภาพเพื่อวัดทัศนคติ กระทำได้ดังนี้

3.1 ใช้ภาพหยดหมึก (Ink Plot) เมื่อบุคคลนั้นดูภาพหยดหมึกแล้วให้อธิบายว่าภาพนั้นเป็นอย่างไร เป็นการกระตุ้นให้บุคคลนั้นตอบสนองออกมาให้มากที่สุด เพื่อที่จะเป็นตัวชี้ทัศนคติของบุคคลนั้น

3.2 การเล่าเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องให้บุคคลนั้นฟังแต่เล่าไม่จบ เว้นตอนไว้ให้บุคคลนั้นเล่าต่อตามความคิดเห็นและความรู้สึกของเขา ปัญหาสำคัญในการวัดทัศนคติโดยวิธีสร้างจินตภาพก็คือ ผู้ที่ทำการศึกษจะต้องมีประสบการณ์และความสามารถเพียงพอในการแปลความหมายของข้อมูลที่ได้มา

การวัดทัศนคติ

ไลเคอร์ท (Likert) ได้สร้างแบบวัดทัศนคติโดยกำหนดให้ข้อความทุกข้อในแบบวัดทัศนคติมีความสำคัญเท่ากันหมด คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแบบวัดทัศนคติ คือ ผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดทัศนคติซึ่งไลเคอร์ทถือว่าผู้มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดก็ย่อมจะมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็จะมีมาก และโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นก็จะมีน้อย ในทำนองเดียวกันผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งใดนั้น โอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็จะมีน้อย และโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นก็จะมีมาก คะแนนรวมทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ตอบในแบบวัดทัศนคติในแต่ละคน วิธีสร้างแบบวัดทัศนคติของไลเคอร์ท ขั้นแรกต้องรวบรวมข้อข้อความที่เกี่ยวข้องในสิ่งที่จะศึกษาให้ได้มากที่สุด นำข้อความที่รวบรวมได้ไปวางไว้กับตัวอย่างประชากรที่ต้องการจะทำการศึกษาวัดทัศนคติจำนวนมาก ๆ โดยให้เลือกตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งต่อข้อความแต่ละข้อโดยตอบตามความรู้สึกของตนเองได้เลย การเปรียบเทียบทัศนคติให้เป็นคะแนน ข้อความแสดงทัศนคติที่ดี ถ้าตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 1 คะแนน และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงคำตอบ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน ส่วนข้อความแสดงทัศนคติที่ไม่ดีถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 1 คะแนน และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงคำตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความให้ 5 คะแนน เป็นต้น

สก็อทท์ (Scott) กล่าวว่า การศึกษาเพื่อสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะของทัศนคติดังนี้ คือ

1. ทิศทางของทัศนคติ (Direction) ทัศนคติแสดงออกได้ 2 ทิศทาง คือ

1.1 ทัศนคติ เชิงนิมานหรือทัศนคติทางบวก (Positive) เป็นความโน้มเอียงไปในทางชอบ คล้อยตามหรือเห็นด้วย

1.2 ทัศนคติเชิงนิเสธ หรือทัศนคติทางลบ (Negative) เป็นความโน้มเอียงทางอารมณ์ในลักษณะไม่พึงพอใจ เกลียดต่อต้าน หรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งของ วัตถุ หรือสภาพการณ์ใด ๆ

2. ระดับของทัศนคติ (Magnitude) หมายถึง การที่บุคคลแสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ความรู้สึกอาจมี

2.1 ระดับผิวเผิน จะไม่มีความคงที่ แน่นนอน เปลี่ยนแปลงง่าย เป็นเรื่องของความรู้สึกทั่ว ๆ ไป ความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป

2.2 ระดับที่ลุ่มลึก จะคงทนถาวรเปลี่ยนแปลงได้ยากเป็นเรื่องของความยึดมั่นถือมั่น ค่านิยมและบุคลิกลักษณะ

3. ความเข้มของทัศนคติ (Intensity) หมายถึงปริมาณของความรู้สึกที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ความเข้มหรือปริมาณของทัศนคติในแต่ละทางนั้น จะปรากฏออกมาในรูปของคะแนนที่ได้จากการใช้เครื่องมือวัด ซึ่งมีความเข้มของทัศนคติจะเป็นเครื่องบ่งบอกความเข้มของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งของและสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความรุนแรงหรืออ่อนอ่อนมากน้อยเพียงใด

เนื่องจากทัศนคติเป็นภาวะของจิตใจเป็นพฤติกรรมทางสมองซึ่งเป็นพฤติกรรมภายใน

(Covert Behavior) ไม่สามารถจะวัดหรือสังเกตได้โดยตรง จะสังเกตได้ก็ต่อเมื่อบุคคลแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ที่มองเห็นได้จึงได้มีผู้พยายามจะถ่ายทอดทัศนคติของบุคคลให้เป็นพฤติกรรมภายนอกเพื่อที่จะได้ศึกษาและวัดได้ เครื่องมือที่ใช้วัดก็คือ มาตรวัดทัศนคติ (Attitude Scale)

เทอร์สโตน (Thurstone) ให้ความเห็นว่า ทัศนคติจะวัดโดยตรงไม่ได้แต่จะต้องวัดจากการแสดงออกมาในรูปความคิดเห็น หรือภาษาพูด ซึ่งอาจจะวัดได้ไม่แน่นอนนัก จึงมีผู้ให้คำแนะนำว่า ควรจะวัดทัศนคติจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริง ๆ แต่ก็มีผู้คัดค้านว่าอาจคลาดเคลื่อนได้ เพราะพฤติกรรมของคนเราอาจบิดเบือนจากทัศนคติที่มีอยู่จริง ดังนั้น เทอร์สโตนจึงได้ให้ความเห็นว่า ทั้งภาษาพูดและพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นเครื่องชี้ทัศนคติเท่านั้น ย่อมจะมีความคลาดเคลื่อนตามหลักของการวัดผลบ้าง เขาจึงใช้วิธีวัดทัศนคติจากการตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความในแบบวัดทัศนคติ แต่จะต้องไม่สรุปเอาบุคคลนั้น จะปฏิบัติตามในข้อที่ตนเองเห็นด้วย

มาตรวัดทัศนคติ

มาตรวัดทัศนคติที่รู้จักกันแพร่หลาย มี 4 แบบ คือ

1. มาตรที่มีช่วงเท่า ๆ กัน (Equal-Appearing Intervals Scales)

วิธีการนี้สร้างขึ้นโดย เทอร์สโตน (Thurstone 1967 : 77) ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

ขั้นแรก จะต้องสร้างข้อความหรือประโยค (Statements or Items)

ที่เกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการจะวัด (สิ่งของ บุคคล สถานการณ์) ซึ่งข้อความเหล่านี้อาจจะได้มาจากข้อมูลจากการทำโครงการทดลองหรือจากบทความ การวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อความเหล่านั้นจะแทนความรู้สึกที่มีต่อวัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือ

และ Unfavourableness) ของแต่ละข้อความในบัตรที่ได้รับโดยนำไปรวมกลุ่มในแฟ้ม ก ถึง ก 11 แฟ้มดังกล่าว จากการศึกษาของ เทอร์สโตน (Thurstone) และเชฟ (Chave) ซึ่งศึกษาทัศนคติที่มีต่อวัด (Church) ใช้ผู้ตัดสินจำนวน 300 คน พิจารณา "ลำดับความมากมาย" ของข้อความต่าง ๆ 130 ข้อความ โดยใช้เวลาเรียงลำดับข้อความ เหล่านี้ประมาณ 45 นาที

จากการศึกษาของหลาย ๆ คน พบว่า ใช้จำนวนผู้ตัดสินไม่เท่ากัน ถึงแม้จะน้อยก็สามารถทำให้ค่าของคะแนนจากสเกลเป็นที่เชื่อถือได้ เอ็ดเวิร์ด (Edward) กล่าวว่า ถ้าจะลดจำนวนผู้ตัดสินจาก 300 ไปเป็น 50 คน ก็จะลดกำลังและเวลาที่ใช้ในการคัดเลือกข้อความ บรรจุลงในสเกล และขณะเดียวกันก็จะได้ค่าคะแนนของสเกลที่เชื่อถือได้

ขั้นต่อไปก็คือนำข้อมูลที่ได้จากผู้ตัดสินเรียงลำดับของข้อความต่าง ๆ โดยใช้แฟ้ม ก ถึง ก มาคำนวณหาค่าเอส (S Value) และค่าคิว (Q Value)

การคัดเลือกข้อความทำได้โดยพิจารณาค่าเอส (S Value) และค่าคิว (Q Value) โดยให้เหลือจำนวนข้อความที่เหมาะสมประมาณ 20-22 ข้อความ

เมื่อคัดเลือกข้อความได้ครบแล้ว ก็บรรจุข้อความเหล่านี้ลงในสเกลแล้ว ให้กลุ่มประชากรที่เราจะศึกษาตอบความรู้สึกของเขาที่มีต่อข้อความต่าง ๆ โดยให้เลือกตอบว่า

1. เห็นด้วย หรือ
2. ไม่เห็นด้วย

ค่าคะแนนของทัศนคติ (Attitude Score) คำนวณโดยใช้ค่าตัวกลางเลขคณิต หรือค่าคะแนนตรงกึ่งกลาง (Median) ของค่าเอส (S Value) ของข้อความที่ผู้ตอบเฉพาะ เห็นด้วย ค่าที่คำนวณออกมาได้จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า ทัศนคติของเขาที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น

มีความรู้สึกทำต่อสิ่งนั้นอย่างไร โดยใช้ค่าสเกลจาก ก ถึง ฎ เป็นเกณฑ์

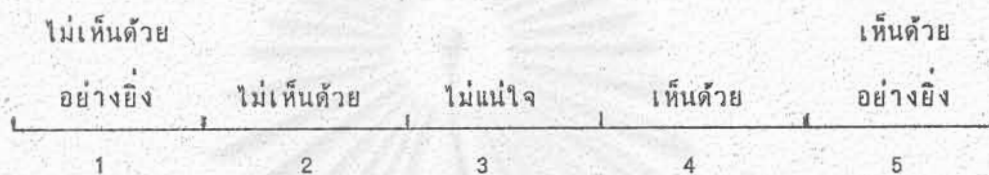
โดยทั่วไปแล้วการใช้สเกลวัดทัศนคติแบบเทอร์สโตน (Thurstone) นี้ จะนิยมสร้างแบบทดสอบเป็น 2 ชุด โดยคัดเลือกจากค่าคะแนนค่าเอส (S Value) และค่าคิว (Q Value) เช่นเดียวกับชุดแรก ซึ่งจะได้ข้อความประมาณ 20-22 ข้อความ ในการสำรวจทัศนคติของกลุ่ม ประชากรที่ต้องการจะสำรวจก็ใช้แบบสอบถามทั้ง 2 แบบนี้พร้อมกัน ผู้วิจัยสามารถหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนที่ได้จากทั้งสองฉบับ

การแปลความหมายของคะแนน (Interpretation of Scores) แบบสอบถามโดยใช้หลักเกณฑ์ของเทอร์สโตน (Thurstone's Equal Appearing Interval Scale) นี้ ค่าคะแนนทัศนคติที่ออกมาจะบอกได้ว่าบุคคลนั้นหรือกลุ่มบุคคลมีทัศนคติไปในทางที่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือเป็นกลาง เพราะเราถือว่าข้อความ (Statements) ที่เราเลือกมานั้นอยู่กระจายกันในสเกลตั้งแต่ ก ถึง ฎ และสเกล ก ถึง ฎ นี้สร้างขึ้นจากสมมติฐานที่ว่าข้อความที่เลือกมาทั้งหมดแสดงถึงความคิดเห็นด้านจิตใจหรือความรู้สึกที่ต่อเนื่องกัน (Psychological Continuum)

2. วิธีประเมินค่าแบบรวม (Summated Ratings หรือ Likert Method)

วิธีการนี้สร้างขึ้นโดยไลเคอร์ท (Likert) เป็นวิธีการที่นิยมใช้กันมากที่สุดเพราะสร้างง่าย รวดเร็ว และมีความเที่ยงสูง วิธีการของไลเคอร์ทนี้อาศัยหลักแนวความคิดการวัดผลการทดสอบ คือ ถือว่าทัศนคติทั้งหลาย มีแนวการแจกแจงอยู่ในลักษณะเป็นโค้งปกติและใช้หน่วยความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นเกณฑ์วัด ต่อมาไลเคอร์ท พบว่า ค่าของหน่วยวัด ซึ่งใช้หน่วยความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นเกณฑ์นั้น เมื่อเทียบกับคะแนนที่จัดอันดับของการตอบสนอง (1, 2, 3, 4, 5) นั้น มีค่าสหสัมพันธ์กันสูง (.99) สามารถที่จะใช้แทนกันได้

ฉะนั้นมาตรวัดทัศนคติของไลเคอร์ทประกอบด้วยข้อความคิดเห็นหลาย ๆ ข้อ และแต่ละข้อมีคุณค่าทัศนคติตามสเกลระดับของความต่อเนื่องจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly disagree) ไม่เห็นด้วย (Disagree) ไม่แน่ใจ (Uncertain) เห็นด้วย (Agree) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly agree)

การสร้างมาตรวัดทัศนคติแบบของไลเคอร์ท มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 พิจารณาว่าเราจะวัดทัศนคติของใครที่มีต่ออะไรมาก่อนและให้ความหมายของทัศนคติ และสิ่งที่จะวัดนั้นให้แน่นอน เมื่อตีความหมายของสิ่งที่จะวัดแน่นอนแล้ว ก็สร้างข้อความ (Statement หรือ Item) ในแต่ละหัวข้อนั้น โดยให้คลุมเครือและให้พิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือความเชื่อของผู้ตอบ จำนวนข้อความที่สร้างขึ้นควรมีประมาณ 30 ข้อขึ้นไป และควรมีคำถามทั้งประเภทนิมาน (Favourable Statement) และประเภทนิเสธ (Unfavourable Statement) เท่า ๆ กัน

ขั้นที่ 2 เมื่อสร้างข้อความได้แล้วก็กำหนดค่าระดับทัศนคติว่า ควรจะมีตั้งแต่เท่าใดถึงเท่าใด เช่น กำหนดเป็น 5 ลักษณะดังนี้

ข้อความประเภตินิมาน	ข้อความประเภตินิเสธ
- เห็นด้วยอย่างยิ่ง	- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- เห็นด้วย	- ไม่เห็นด้วย
- ไม่แน่ใจ	- ไม่แน่ใจ
- ไม่เห็นด้วย	- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	- เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อกำหนดระดับค่าทัศนคติแล้วก็กำหนดคะแนนในแต่ละระดับของค่าทัศนคติเป็นเท่าใด

ข้อความประเภตินิมานจะให้คะแนนสูงสุด "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" และคะแนนต่ำที่สุด

"ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง"

ข้อความประเภตินิมาน (Favourable Statement)

- เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ได้	5	คะแนน
- เห็นด้วย	ได้	4	คะแนน
- ไม่แน่ใจ	ได้	3	คะแนน
- ไม่เห็นด้วย	ได้	2	คะแนน
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน

ข้อความประเภทนี้เสธ จะให้คะแนนสูงที่สุดที่ "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" และคะแนนต่ำที่สุดที่ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง"

ข้อความประเภทนี้เสธ (Unfavourable Statement)

- เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน
- เห็นด้วย	ได้	2	คะแนน
- ไม่น่าใจ	ได้	3	คะแนน
- ไม่เห็นด้วย	ได้	4	คะแนน
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ได้	5	คะแนน

ขั้นที่ 3 นำข้อความที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะพื้นฐานคล้าย ๆ กันกลุ่มที่ 1 จะศึกษา เพื่อเป็นการปรับปรุงข้อความและคัดเลือกข้อความโดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อความ (Item Analysis) อาจจะใช้กลุ่มตัวอย่างทดลองทำแบบวัดนี้ประมาณ 80-100 คน เหตุผลที่ต้องทำวิเคราะห์ข้อความ ก็เพื่อจะเลือกเอาเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างกันของคะแนนในกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดกับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด เพราะถือว่าข้อความเหล่านี้สามารถจะวัดความรู้ที่แตกต่างกันได้

แบบวัดทัศนคติของไลเคอร์ท (Likert) นี้ จำนวนข้อความควรจะมีประมาณ 20-25 ข้อความสำหรับบรรจุลงในสเกล จากนั้นก็นำแบบวัดทัศนคติทั้งหมดไปใช้กับกลุ่มที่จะศึกษา เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Retiability) โดยใช้วิธีแบบแบ่งครึ่ง (Split-Half Method) โดยทั่วไปแล้วจะได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเชื่อมั่นของมาตรวัดแบบนี้สูงกว่า .85

3. มาตรของกัทท์แมน (Scalogram Analysis)

การวัดทัศนคติโดยใช้วิธีการวิเคราะห์สคาโลแกรม (Scalogram Analysis) นี้

แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดกับวิธีวัดทัศนคติของเทอร์สโตนและของไลเคอร์ท อาจกล่าวได้ว่า การวิเคราะห์สคาโลแกรม เป็นวิธีการที่อธิบายถึงขบวนการในการประเมินผลกลุ่มของข้อความกลุ่มหนึ่ง ๆ ว่าเป็นไปตามข้อจำกัดหรือครบถ้วนตามลักษณะที่ถูกต้องในการสร้างสเกลโดยวิธีของกัทท์แมนหรือไม่ ซึ่งสเกลนั้นเป็นที่ทราบกันในนามของคำว่ามาตรกัทท์แมน

ตามความคิดเห็นของกัทท์แมน เขาเชื่อว่าในสเกลสำหรับวัดทัศนคตินั้น ควรจะเลือกข้อความจำนวนเล็กน้อยใส่ลงไป โดยเลือกจากข้อความหลาย ๆ ข้อความ ซึ่งเป็นตัวแทนของเรื่องนั้นทั้งหมด กัทท์แมนแนะนำว่าการเลือกข้อความ 4-6 (อย่างมากที่สุด 10-12 ข้อความ) ก็เป็นการเพียงพอแล้ว

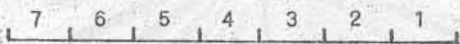
วิธีการวิเคราะห์สเกลนี้ที่กัทท์แมน สร้างขึ้นโดยใช้ชื่อว่า เทคนิคเคอร์เนลล์ (Cornell Technique) ขั้นแรกต้องสร้างข้อความต่าง ๆ หลาย ๆ ข้อความเพื่อที่จะพิจารณารรจุในสเกลสำหรับวัดทัศนคติ การสร้างข้อความก็ใช้หลักเกณฑ์ในการเขียนข้อความ เช่นเดียวกับหลักเกณฑ์ของ เทอร์สโตน ซึ่งกล่าวมาแล้วการตอบคำถามให้มีข้อเลือก 2 ข้อคือ "เห็นด้วย" และ "ไม่เห็นด้วย" การให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อความที่เห็นด้วย และ 0 คะแนนสำหรับข้อความที่ไม่เห็นด้วย เมื่อสร้างข้อความเสร็จก็ใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยที่สุด 100 คน แล้วนำมารวมคะแนนของแต่ละคน หลังจากนั้นเรียงลำดับคะแนนรวมของแต่ละคนจากมากไปหาน้อย ขั้นตอนต่อไปก็จะใช้วิธีประเมินค่าสเกล อะบิลิตี้ (Ability) ของกลุ่มข้อความเหล่านี้ โดยใช้วิธีการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ การถ่ายแบบ (Reproducibility) "R" ค่าของ R จะต้องไม่ต่ำกว่า .9 ถ้าค่า R น้อยกว่า .9 แสดงว่า สเกลนั้นไม่มีความเชื่อถือได้

4. มาตราที่หาความแตกต่างของความหมาย (Semantic Differential)

เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งต่าง ๆ ผู้ที่คิดการวัดทัศนคติแบบนี้ก็คือ

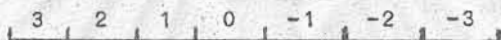
4. การวิเคราะห์ข้อมูล การให้คะแนนขึ้นอยู่กับจำนวนช่องที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า ในกรณีที่มีจำนวนช่อง 7 ช่อง การให้คะแนนอาจจะให้คะแนนจาก 1-7 โดยกำหนดคะแนนมาก ไว้ทางคุณศัพท์ด้านบวก (Positive) และคะแนนน้อยไว้ทางคำคุณศัพท์เป็นด้านลบ (Negative) อีกวิธีหนึ่งอาจจะให้โดยใช้ช่องกลางมีค่าเท่ากับศูนย์คะแนนถัดจากศูนย์จะเป็น +1, +2, +3 และ -1, -2, -3 ตามลำดับ ตัวอย่าง

ดี เลว

หรือ

ดี เลว

ซึ่งการให้คะแนนทั้ง 2 แบบนี้ ไม่มีความแตกต่างกันในการคำนวณทางสถิติ ถ้า ผู้ตอบทำเครื่องหมายลงในช่องใด ก็ให้คะแนนตามช่องนั้นตามตัวเลขที่กำกับไว้สำหรับแต่ละสเกล ส่วนนำคะแนนของสเกลทั้งหมดมารวมกันจะเป็นคะแนนรวมของหนึ่งคนในหนึ่งแนวความคิด ซึ่ง ในการรวมคะแนนนี้มักจะรวมคะแนนของสเกลที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย (Mean) จะสามารถเปรียบเทียบความคิดเห็นในแต่ละองค์ประกอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

อุงน์ เป็นฤดี (2502 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพด้วยการสัมภาษณ์ครูพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมในเขตเทศบาลนครกรุงเทพทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล นักเรียนโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพโดยไม่เลือกโรงเรียน และผู้ทรงคุณวุฒิตลอดจนผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการพลศึกษา พบข้อเท็จจริงว่าตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมในเขตเทศบาลนครกรุงเทพมี 4 ฝ่ายคือ

1. ฝ่ายบริหารโรงเรียน ได้แก่ เจ้าของโรงเรียน ครูใหญ่ ครูผู้จัดการ ตลอดจน
จนหลักสูตร

2. ความต้องการและทัศนคติของนักเรียน

3. ฝ่ายครูพลศึกษา

4. ความร่วมมือขององค์การภายนอกทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน และได้พบต่อไป

อีกว่า แต่ละฝ่ายขาดทัศนคติที่ถูกต้องต่อการพลศึกษา ฉะนั้นการพลศึกษาในโรงเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใดนั้นยังขึ้นอยู่กับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของแต่ละฝ่ายอีกด้วย

พจนา เสตะกัณฑ์ (2503 : ค-ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติ นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" โดยศึกษานักเรียนฝึกหัดครู 6 แห่ง จำนวน 720 คน โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า ในด้านพลศึกษา นักเรียนฝึกหัดครูมีความต้องการให้มีอุปกรณ์พลศึกษาให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและสถานที่ควรปรับปรุงให้อยู่ในสภาพที่ดี ควรมีการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

กัลยา บุญเศรษฐ (2508 : ง) ทำการวิจัยในหัวข้อ "การสำรวจความคิดเห็น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียน
พลศึกษา" การวิจัยใช้แบบสอบถามกับตัวอย่างประชากร ที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอน
ต้น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเรียนอ่อน จำนวน 675 คน ผลการวิจัย
ปรากฏว่า

1. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการ
เรียนวิชาพลศึกษาให้ คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ตู้เก็บเสื้อผ้า ห้องเก็บอุปกรณ์ ห้องน้ำ
ที่ดื่ม น้ำ ที่ล้างมือ และสิ่งอื่น ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ดีขึ้น

2. กิจกรรมพลศึกษาที่โรงเรียนจัดสอน ได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล แขนด์บอล
กรีฑา เนตบอล มวย ยิมนาสติกส์ แบดมินตัน ยูโด กิจกรรมเข้าจังหวะ

รัตนา วัฒนกุล (2508 : ค-ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็น
ของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา"
พบว่า สนาม อุปกรณ์ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ตลอดจน เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
ยังมีไม่เพียงพอ กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดได้แก่บาสเกตบอล แบดมินตัน กระโดดค้ำ
การช่วยคนตกน้ำ ว่ายน้ำ ภายหลังบริหาร รำไทย ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยได้แก่
แขนด์บอล ซอฟท์บอล ซัพเบิลบอร์ด ความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาพลศึกษาไม่เป็น
อุปสรรคต่อการเรียนเลย ในด้านการสอนนักเรียนลงความเห็นว่าจะพิจารณาถึงด้านทักษะ
กติกา ทักษะคิด การเป็นผู้นำและผู้ตาม ตรงต่อเวลาและความสนใจ

ไพฑูรย์ จัยสิน (2512 : ค) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการ
การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่ทำการสอน

อยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 44 คน ใน 13 โรงเรียน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผล พบว่า ครูพลศึกษาใช้วิธีวัดผลทางภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ นอกจากนี้มีการพิจารณาอย่างอื่น ๆ อีกเป็นส่วนประกอบ คือ ความตั้งใจเรียน การทดสอบเป็นประจำ การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ความสามารถในการพัฒนาตนเองของนักเรียน สำหรับนักกีฬาของโรงเรียนไม่ได้รับคะแนนพิเศษ หรือสิทธิพิเศษอื่นใด

มีชัย คุณาวุฒิ (2513 : ง) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนครมีไม่พอ
2. สถานที่แคบ อยู่ใกล้ห้องเรียนทำให้เกิดเสียงรบกวน เวลาเรียนในฤดูฝน

น้ำท่วมสนาม

3. อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สถานที่ไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรม

พลศึกษา

4. ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของพลศึกษา

หฤทัย อภิชาติพงษ์ (2515 : ค-ง) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษากับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนวิทยาลัยครูประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในจังหวัดพระนครโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนตอบแบบสอบถาม ซึ่งมี 3 หมวด ได้แก่ หมวดความรู้ทั่วไปของนักเรียน หมวดความรู้ทั่วไปในวิชาพลศึกษาและหมวดทัศนคติ พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมีความรู้ในวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนฝึกหัดครู
2. ความแตกต่างระหว่างความรู้ที่มีต่อวิชาพลศึกษาของเพศชายและเพศหญิงของนักเรียนฝึกหัดครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพศชายดีกว่าเพศหญิงเล็กน้อย ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเพศชายดีกว่าเพศหญิงมาก
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ และนักเรียนฝึกหัดครูมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. จากจำนวนตัวอย่าง 100 เปอร์เซ็นต์ พบว่า 85 เปอร์เซ็นต์ มีทัศนคติไปทางบวกอีก 15 เปอร์เซ็นต์ ไม่แสดงความคิดเห็นและไม่ปรากฏกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติไปในทางลบ
6. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติในวิชาพลศึกษานั้น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด ส่วนนักเรียนฝึกหัดครูมีค่าสหสัมพันธ์ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2517 : 42-45) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลด้านการเรียน ร้อยละ 36 วัดโดยการสอบทักษะ ทฤษฎี และให้คะแนนความสนใจ รองลงมาได้แก่ สอบทักษะ และให้คะแนนความสนใจ สอบทักษะที่เรียนอย่างเดียว สอบทักษะและทฤษฎีตามลำดับ ส่วนระบบการให้คะแนนเก็บโดยไม่มี การสอบ ครูพลศึกษาไม่ใช่

นภพร ทัศนัยนา (2521 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล" จำนวน 1430 คน ปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจ เข้าใจและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาและเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประโยชน์คุณค่าและความสำคัญของวิชาพลศึกษาที่จะนำไปสู่การพัฒนาเอกบุคลิกและสังคมมีความเชื่อมั่นทางบวก (Positive) เกี่ยวกับการออกกำลังกาย เช่น การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและถูกหลักเกณฑ์จะช่วยสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ร่างกายได้ การออกกำลังกายเป็นกิจกรรมที่จำเป็นสำหรับทุกคนโดยไม่จำกัดเพศ วัยและอาชีพและเชื่อว่าการศึกษาไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ เลย

สงัด แสนทวีสุข (2522 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจทางกีฬาของเด็กวัยรุ่น" พบว่า เด็กวัยรุ่นเห็นความสำคัญของกีฬาได้ดีพอใช้ แต่โดยทางปฏิบัติแล้วเด็กวัยรุ่นชายไม่ได้ทำอย่างที่แสดงความคิดเห็นมา เพราะถ้าปฏิบัติได้จริงแล้วคงจะไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทถึงขั้นทำร้ายร่างกายเกิดขึ้น ฉะนั้น เพื่อช่วยให้การกีฬาได้มีส่วนช่วยการพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจของเด็กวัยรุ่น ได้ผลสมความมุ่งหมายของการศึกษาที่กล่าวไว้แล้ว ครูพลศึกษาตลอดทั้งครูใหญ่ ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ควรร่วมมือช่วยเหลือกันเพื่อให้เด็กวัยรุ่นชายเหล่านี้มีประสิทธิภาพทั้งทางด้านความรู้และการปฏิบัติของการกีฬาได้เป็นอย่างดี

ผาณิต บิลมาศ (2532 : ก-ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังผู้บริหารโรงเรียนและหัวหน้าหมวดพลานามัยของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 200 คน ผลการวิจัยในด้านเกี่ยวกับการสอน ครูพลศึกษาควรมีคุณลักษณะดังนี้

1. รู้เกี่ยวกับกลไกการสอนโดยทั่วไป
2. รู้กลไกการสอน เทคนิค และวิธีการสอนพลศึกษา

3. มองเห็นความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงในลักษณะอาการและพฤติกรรม
ของเด็กแต่ละคน เช่น ความผิดปกติทางทรวดทรง

4. เห็นปัญหาของเด็กบางคนที่ไม่เข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้
5. รู้กิจกรรมพลศึกษาแต่ละอย่างว่าให้คุณค่าแก่เด็กไม่เหมือนกัน
6. ใช้สถานที่และอุปกรณ์ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด
7. ทำให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด
8. ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการฝึก สาธิต พูดแต่บ่อย
9. รู้ขอบเขต วัตถุประสงค์ ของกิจกรรมทางพลศึกษา
10. มีจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ในการสอน
11. รู้หลักของความปลอดภัย

สมชาย ธรรมโกศล (2523 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดผลวิชา
พลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบ
ถามให้ครูพลศึกษาตอบ จำนวน 150 คน จาก 65 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการวัดผล
วิชาพลศึกษาที่ใช้มาก ด้านความรู้วัดโดยการสอบด้วยข้อสอบปรนัย ด้านสมรรถภาพทางกายวัด
เฉพาะบางรายการ ด้านทักษะวัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม ส่วนด้านเจตคติวัดจากการ
มาเรียนและการแต่งกายของนักเรียนในช่วงเวลาพลศึกษา

สาธิต ลิ้มขจรเดช (2524 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและการ
ประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไป
ยังอาจารย์ที่สอนกิจกรรมพลศึกษาจำนวน 277 คน ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอน
พบว่า ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ในเรื่องการสร้างแบบทดสอบ ไม่มีแบบทดสอบ

มาตรฐาน เกณฑ์การตัดสินผลการเรียนแต่ละวิทยาลัยไม่เหมือนกัน

ศุภชัย มั่นใจตน (2526 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" กับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 720 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนในภาคเหนือกับภาคใต้มีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
5. เกณฑ์ปกติวิสัย คะแนนทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับดีมาก ดี ปานกลาง คำ และต่ำมาก จะมีคะแนนรวมทัศนคติทางพลศึกษา เรียงตามลำดับดังนี้ ตั้งแต่ 211.06 ขึ้นไป 191.32-211.05, 151.03-191.31, 132.09-151.82 และตั้งแต่ 132.08 ลงมา

งานวิจัยต่างประเทศ

เจมส์และเว็บ (James and Webb 1965 : 75-A) วิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียน จำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปีมาแล้ว พบว่า ความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครูและความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน

ซิลเวสเตอร์ (Silvester 1969 : 32-A) ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารโรงเรียน 172 คน พบว่า ครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่า จะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาว่า ส่วนครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้ นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีสอนพลศึกษา เป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ

ฮิล (Hill 1971 : 771-A) ได้ทำการวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอะแคนซัส (Akansas) โดยใช้แบบวัดทัศนคติของเอดกิงตัน (Edgington Attitude Scale) วัดทัศนคตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 969 คน จาก 21 โรงเรียน พบว่าตัวครูผู้สอน ขนาดของโรงเรียน ขนาดของชั้นเรียน เวลาที่สอนวิชาพลศึกษา ความสามารถทางด้านทักษะของนักเรียน คะแนนวิชาพลศึกษา ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้น เป็นปัจจัยที่มีผลทางด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา

จอห์นสัน (Johnson 1971 : 3761-A) ได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติทางพลศึกษากับนักศึกษาชายที่มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง (Brigham Young University) การศึกษานี้ได้ศึกษากับนักเรียนชายที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาในชั้นเรียนภาคฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971 ทำการวัดทัศนคติครั้งแรกและครั้งสุดท้ายโดยใช้มาตรวัดทัศนคติของแวร์ (Wear Attitude Scale) ทั้งชุดเอ (A) และ บี (B) ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนชายที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาที่มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง (Brigham Yoing University) เป็นผู้ที่มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในช่วงต้นภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971 และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาในช่วงปลายภาคด้วย

2. ปรากฏว่า ทัศนคติทางพลศึกษาระหว่างกลุ่มย่อยที่คัดเลือกไว้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. หัตถ์คติทางพลศึกษาของนักศึกษาชายที่ลงทะเบียนในชั้นเรียนพลศึกษายังคงมี หัตถ์คติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาตลอดภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971

ล๊อคฮาร์ท (Lockhart 1971 : 3077-A) ได้ศึกษาคาวาสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบของบุคลิกภาพ หัตถ์คติที่เกี่ยวกับกิจกรรมพลศึกษา และหัตถ์คติทางพลศึกษาโดยใช้นักศึกษาหญิงที่มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยิง (Brigham Young University) จำนวน 200 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งนักศึกษาทั้งหมดนี้ จะต้องทำแบบวัดทั้ง 3 แบบ คือ

1. แบบวัดบุคลิกภาพของแคทเทล (Cattell) ชุด 10
2. แบบวัดหัตถ์คติทางพลศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมพลศึกษาของ เค็นตัน (Kenton)

ชุด DW.

3. แบบวัดหัตถ์คติทางพลศึกษาของแวย์ (Wear Attitude Scale)

ผลปรากฏว่า องค์ประกอบ 16 ลักษณะของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับหัตถ์คติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษาและอีก 4 ลักษณะของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับหัตถ์คติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ฉะนั้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน

แอลซอพ (Alsop 1973 : 3351- A) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการให้ลำดับ การสอนหัตถ์คติที่มีต่อหัตถ์คติของพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพลศึกษา มหาวิทยาลัย เวอร์จิเนียตะวันตก แบ่งเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีการให้ลำดับ ดังนี้

- กลุ่มที่ 1 ความรู้ หัตถ์คติ หักชะการเคลื่อนไหว จำนวน 32 คน
- กลุ่มที่ 2 หัตถ์คติ หักชะการเคลื่อนไหว ความรู้ จำนวน 17 คน
- กลุ่มที่ 3 หักชะการเคลื่อนไหว ความรู้ หัตถ์คติ จำนวน 18 คน

การวัดทัศนคติจากแบบทดสอบของแวย์ (Wear Physical Education Attitude Inventory) ใช้เวลาศึกษามากกว่า 16 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง
2. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติที่มีต่อผลศึกษาระหว่างการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังของทั้ง 3 กลุ่ม
3. ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มในเรื่องของการวัดการเรียนรู้ทางด้านความรู้ และทักษะการเคลื่อนไหวครั้งหลัง
4. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการวัดความรู้และทักษะการเคลื่อนไหวของการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังของทั้ง 3 กลุ่ม

เมอร์เรย์ (Murray 1977 : 154 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และการเข้าร่วมในการศึกษาทางกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม" โดยทำการศึกษากับเด็กระดับ 1 และ 2 จำนวน 212 คน ในชั้นเรียนวิชาพลศึกษา และมีครูอาสาสมัคร จำนวน 3 คน จาก 4 โรงเรียน ในรัฐคอนเนตทิคัต (Connecticut) กลุ่มตัวอย่างนี้ถูกกำหนดให้ทดสอบก่อนเห็นความสำคัญในการศึกษาในเรื่องของกีฬาและสรุปผลของการศึกษาหลังการทดสอบ ซึ่งใช้ระยะเวลา 3 เดือน ว่าทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์จะพัฒนาขึ้นหรือไม่ แบบทดสอบที่นำมาใช้คือ แบบทดสอบแอนนิมอล แครกเกอร์ (Animal Crackers) ของแอดคินส์และบัลลิฟ (Adkins and Ballif) ซึ่งวัดการบรรลุผลของแรงจูงใจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทัศนคติมีผลต่อการบรรลุถึงการเรียนรู้ของนักเรียนหญิงในระดับประถม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในระหว่างที่เข้าร่วม ผลที่ได้ออกมาจึงยืนยันได้ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และการเข้าร่วมในการศึกษา ในเรื่องของกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม

ฮอจจาติ (Hojjati 1980 : 982- A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาหลังจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษา" ซึ่งจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาในเวลาว่าง โดยทำการวัดทัศนคติของนักเรียนเกรด 12 กับนักเรียนเกรด 10 และใช้แบบสอบถามซึ่งมีเรื่องสรีรวิทยาและคุณค่าของพลศึกษาทางสังคม พบว่า

1. แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของแวย์ (The Wear:Physical Education Inventory) มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่น ซึ่งใช้วัดทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษาได้
2. นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อวิชาพลศึกษาถึง 3 ใน 4 ของนักเรียนทั้งหมด
3. มีความแตกต่างของทัศนคติเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมแต่ละอย่างมีโอกาสนี้สร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่เท่ากัน
4. นักเรียนในเกรด 12 มีทัศนคติดีกว่านักเรียนในเกรด 10
5. นักเรียนผิวขาวมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนผิวดำและผิวสีน้ำตาล
6. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนหญิง
7. นักเรียนแสดงความซาบซึ้งต่อคุณค่าของวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะคุณค่าต่อร่างกาย

เฮย์วูด (Haywood 1981 : 3300- A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้จักตนเองกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเอกชนขององค์การทางศาสนา (Private Church Related University) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของการรู้จักตนเองและทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนกิจกรรมพลศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 327 คน เป็นชายจำนวน 145 คน เป็นหญิงจำนวน 182 คน ใช้แบบวัดการรู้จักตนเองของเทนเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale) และแบบวัดทัศนคติของแวย์ (Wear Physical Education Attitude Inventory)

และใช้ AAHPER วัดสมรรถภาพทางกาย พบว่า

1. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาและการรู้จักตนเองในการเปลี่ยนแปลงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งชายและหญิง

2. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงกับการรู้จักตนเองและทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรย์ (Ray 1981 : 2561- A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนปริญญาตรีทั้งชายและหญิง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือก และกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิง จำนวน 424 คน ทำการทดสอบในสัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สอง ใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 375 คน ทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ เนียร์ (Kneer) มาทดสอบ ผลจากการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดีและไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2530

	ชาย	หญิง
มัธยมศึกษาปีที่ 1	110	110
มัธยมศึกษาปีที่ 2	125	98
มัธยมศึกษาปีที่ 3	110	85
มัธยมศึกษาปีที่ 4	72	68
มัธยมศึกษาปีที่ 5	60	61
มัธยมศึกษาปีที่ 6	30	32
รวมประชากร (ชาย)	507	(หญิง) 454

รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 961 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียน ซึ่งมีลักษณะและ

รายละเอียดของแบบสอบถามดังนี้

หมวดที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบ
ตรวจคำตอบ (CHECK LIST) และแบบปลายเปิด (OPEN ENDED)

หมวดที่ 2 เป็นแบบมาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของสุรศักดิ์ ศุภเมธีวารกุล
มีรายละเอียดของมาตรวัดดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนกของข้อความทดสอบโดยค่าที (t) ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
(27%) มีค่าตั้งแต่ 7.08 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่ระดับ .01
2. ความเชื่อมั่นของมาตร วัดทัศนคติด้านานณโดยวิธีแบ่งครึ่งข้อคู่ข้อคี่ เป็น .91
3. มาตรวัดทัศนคติฉบับนี้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากการให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน
6 ท่าน ตัดสินความเที่ยงตรง
4. มาตรวัดทัศนคติฉบับนี้มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพปัจจุบัน โดยวิธีรู้ลักษณะกลุ่มทำ
การทดสอบค่าทีปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่าคะแนน
เฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ลักษณะของมาตรวัด มาตรวัดทัศนคตินี้มีจำนวน 38 ข้อ เป็นข้อความประเภทนิมิต
จำนวน 19 ข้อ และข้อความประเภทนิเสธจำนวน 19 ข้อ

หมวดที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา มีลักษณะเป็นแบบ
อัตราส่วนประมาณค่า (RATING SCALE) ชนิด 5 อันดับ (FIVE POINT SCALE)

โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอนดังนี้

- ตอนที่ 3 ก. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับหลักการสอนวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 3 ข. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 3 ค. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

- ตอนที่ 3 ง. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 3 จ. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 3 ฉ. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของครูพลศึกษา
- ตอนที่ 3 ช. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณประโยชน์ของวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 3 ซ. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน (แบบ CHECK LIST)

หมวดที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา ความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา จุดบกพร่องของวิชาพลศึกษาตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยการนำแบบสอบถามไปมอบให้อาจารย์ประจำชั้นทุกระดับชั้นช่วยแจกให้กับนักเรียนเมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วให้ส่งที่อาจารย์ประจำชั้น อาจารย์ประจำชั้นจะรวบรวมข้อมูลของแต่ละห้องมาส่งให้กับผู้วิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าสถิติต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เข้าช่วยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package For The Social Sciences) ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หาค่าต่าง ๆ ให้ดังต่อไปนี้

1. ในหมวดที่ 1 ข้อมูลด้านสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ
2. ในหมวดที่ 2 ก. นำมาตรวัดทุกฉบับมาตรวจให้คะแนนโดยให้ค่าคำตอบตามอัตรา

การประเมินค่าซึ่งมีสเกล 6-5-4-3-2-1 มาตรฐานให้คะแนนในแต่ละข้อโดยให้ความหมาย

ค่าตัวเลขดังต่อไปนี้

ข้อความประเภทนิมมานให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	6	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ได้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ได้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วยมาก	ได้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	1	คะแนน

ข้อความประเภทนิเสธให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	1	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้	2	คะแนน
เห็นด้วย	ได้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ได้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยมาก	ได้	5	คะแนน
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	6	คะแนน

นำคะแนนของแต่ละข้อมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละข้อไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของ John West Best ซึ่งแบ่ง

เกณฑ์ไว้ดังนี้

ข้อความประเภทนิมาน

$1.00 < \bar{X} < 1.50$	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด
$1.50 < \bar{X} < 2.50$	ไม่เห็นด้วยมาก
$2.50 < \bar{X} < 3.50$	ไม่เห็นด้วย
$3.50 < \bar{X} < 4.50$	เห็นด้วย
$4.50 < \bar{X} < 5.50$	เห็นด้วยมาก
$5.50 < \bar{X} < 6.00$	เห็นด้วยมากที่สุด

ข้อความประเภทนิเสธ

$1.00 < \bar{X} < 1.50$	เห็นด้วยมากที่สุด
$1.50 < \bar{X} < 2.50$	เห็นด้วยมาก
$2.50 < \bar{X} < 3.50$	เห็นด้วย
$3.50 < \bar{X} < 4.50$	ไม่เห็นด้วย
$4.50 < \bar{X} < 5.50$	ไม่เห็นด้วยมาก
$5.50 < \bar{X} < 6.00$	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ข. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางผลศึกษาระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียน

หญิงโดยใช้ค่าที (t-test)

3. ในหมวดที่ 3 ตอน ก. ถึงตอน ข. วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดคะแนนเฉลี่ยแต่ละอันดับดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ได้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ได้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ได้	1	คะแนน

ส่วนตอนที่ 3 ข. วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ

4. หมวดที่ 4 ตอน ก. วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D.)

หมวดที่ 4 ตอน ข และ ค วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ

นำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้เป็นนักเรียนของโรงเรียนสาธิตจุฬา-
ลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) นักเรียนชายจำนวน 507 คน นักเรียนหญิงจำนวน 454 คน
รวมเป็นประชากรทั้งสิ้น 961 คน โดยให้ตอบมาตราวัดทัศนคติทางผลึกษาและแบบสอบถาม
ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาผลึกษาในด้านต่าง ๆ และนำข้อมูลทั้งหมดวิเคราะห์ทางสถิติ แล้วนำ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเสนอในรูปตารางและความเรียงดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละ ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ (เพศชาย)

ข้อความ	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
นักเรียน						
ชอบเล่นกีฬา	80.90	95.20	81.81	77.77	85.00	80.00
ไม่ชอบเล่นกีฬา	3.63	4.80	5.45	13.88	15.00	13.33
เคยเป็นนักกีฬา	35.46	28.00	21.81	25.27	20.00	36.66
ชอบดูกีฬา	48.18	64.00	42.72	41.66	35.00	43.33
ผู้ปกครอง						
ชอบดูกีฬา	52.72	50.40	44.54	88.88	41.66	43.33
ชอบเล่นกีฬา	21.18	24.00	13.63	69.44	16.66	26.67
สนับสนุนให้ท่านเล่นกีฬา	53.63	72.00	70.00	59.72	48.33	43.33
อื่น ๆ	9.09	0.80	6.36	26.33	41.66	13.33

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อความ	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
กิจกรรมที่ประกอบในเวลาว่าง						
กีฬา	50.90	61.60	54.54	33.33	45.00	63.33
การเกษตร	10.00	7.20	6.36	4.16	5.00	16.67
อ่านหนังสือ	41.81	47.20	46.36	72.22	55.00	40.00
ไปเที่ยว	31.81	41.60	48.18	23.61	43.33	50.00
อื่น ๆ	35.54	20.80	27.27	12.50	20.00	16.67
คะแนนวิชาพลศึกษาโดยเฉลี่ย						
ดีมาก	37.28	44.00	55.45	16.67	25.00	36.67
ดี	33.18	38.40	43.64	26.38	41.67	50.00
ปานกลาง	21.84	15.20	0.91	56.95	16.67	6.67
อ่อน	2.72	2.40	0.00	0.00	6.66	6.66
ผลการเรียนรวม						
ดีมาก	25.45	39.20	37.27	12.50	26.67	13.33
ดี	30.91	37.60	36.36	40.28	38.33	46.67
ปานกลาง	40.91	20.80	23.64	47.22	28.33	36.67
อ่อน	2.73	2.40	2.73	0.00	6.67	3.33

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่านักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชอบเล่นกีฬา มากที่สุด ร้อยละ 95.20 ส่วนนักเรียนชายระดับชั้นที่ชอบเล่นกีฬาอันดับรองลงมาคือนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 85.00 นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชอบดูกีฬา มากที่สุด ร้อยละ 64.00

ผู้ปกครองของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชอบดูกีฬาและเล่นกีฬามากที่สุด ร้อยละ 88.88 และ 69.44 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่สนับสนุนให้นักเรียนเล่นกีฬามากที่สุด

คือผู้ปกครองนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 72.00

กิจกรรมที่ประกอบในเวลาว่าง นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้เวลาว่างโดยการเล่นกีฬาและทำการเกษตรมากที่สุดร้อยละ 63.33 และ 16.67 ตามลำดับ ในด้านการอ่านหนังสือนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้เวลาว่างโดยการอ่านหนังสือมากที่สุด ร้อยละ 72.22 ส่วนในด้านการใช้เวลาว่างโดยการไปเที่ยวนั้น นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 50.00

คะแนนวิชาพลศึกษาโดยเฉลี่ย นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คะแนนระดับดีมาก มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 55.45 อันดับรองลงมาคือ นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 44.00

ผลการเรียนรวม นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนระดับดีมากมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 39.20

สภายันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละ ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ (เพศหญิง)

ข้อความ	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
นักเรียน						
ชอบเล่นกีฬา	92.73	90.85	77.65	64.71	83.61	53.13
ไม่ชอบเล่นกีฬา	7.27	9.18	8.24	14.71	16.39	21.88
เคยเป็นนักกีฬา	28.18	37.76	18.82	20.51	36.06	21.88
ชอบดูกีฬา	54.55	35.71	45.89	42.65	18.03	40.63
ผู้ปกครอง						
ชอบดูกีฬา	50.91	45.92	50.59	52.94	42.62	31.25
ชอบเล่นกีฬา	41.82	15.31	23.53	22.05	1.44	12.50
สนับสนุนให้ท่านเล่นกีฬา	76.36	74.49	67.06	54.41	47.54	59.38
อื่น ๆ	0.91	2.04	1.18	11.77	8.19	12.50
กิจกรรมที่ประกอบในเวลาว่าง						
กีฬา	46.36	38.76	32.94	32.35	40.98	31.25
การเกษตร	8.18	9.18	5.88	2.94	11.48	0.00
อ่านหนังสือ	69.09	50.00	61.18	55.88	57.38	40.63
ไปเที่ยว	50.91	47.96	48.23	48.53	63.93	80.00
อื่น ๆ	34.55	19.39	21.18	22.05	31.15	21.86
คะแนนวิชาพลศึกษาโดยเฉลี่ย						
ดีมาก	41.36	61.23	55.29	39.70	54.10	31.24
ดี	50.00	33.67	40.00	45.59	14.59	46.88
ปานกลาง	3.64	5.10	4.71	14.71	18.03	21.88
อ่อน	0.00	0.00	0.00	0.00	3.28	0.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อความ	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ผลการเรียนรวม						
ดีมาก	56.36	64.29	54.12	41.17	52.46	25.00
ดี	31.82	19.59	32.94	30.89	27.87	31.25
ปานกลาง	11.82	6.12	10.59	27.94	18.03	37.50
อ่อน	0.00	0.00	2.35	0.00	1.64	6.25

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่านักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชอบเล่นกีฬา มากที่สุดร้อยละ 92.73 ส่วนนักเรียนหญิงระดับชั้นที่ชอบเล่นกีฬาอันดับรองลงมาคือ นักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 90.85 นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชอบดูกีฬามาก ที่สุด ร้อยละ 54.55

ผู้ปกครองของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชอบดูกีฬา ชอบเล่นกีฬา และสนับสนุน ให้นักเรียนเล่นกีฬา มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 50.91, 41.82 และ 76.36 ตามลำดับ

กิจกรรมที่ประกอบในเวลาว่าง นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้เวลาว่าง โดยการเล่นกีฬาและอ่านหนังสือ มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 46.36 และ 69.09 ตามลำดับ ใน ด้านการทำกิจกรรมนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้เวลาว่างทำกิจกรรมมากที่สุด ร้อยละ 11.48 ส่วนในด้านการใช้เวลาว่างโดยการไปเที่ยวนั้น นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 80.00

คะแนนวิชาพลศึกษาโดยเฉลี่ย นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนระดับ ดีมากมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 61.23

ผลการเรียนรวม นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนระดับดีมาก มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 64.29

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติของนักเรียนโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาในข้อความประเภท
นิมาน

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	\bar{X}	S.D.
1. ความรู้จากการเรียนกีฬาในพลศึกษาช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่ทำได้	4.30	1.13
2. พลศึกษาส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย	4.54	1.17
3. พลศึกษาช่วยส่งเสริมทางด้านศีลธรรมจรรยา	4.00	1.15
4. ทักษะที่ได้จากการเรียนพลศึกษามีคุณค่าแก่ชีวิตในสังคม	4.21	1.06
5. พลศึกษาช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่นักเรียน	4.39	1.08
6. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร	3.84	1.38
7. พลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน	4.41	1.04
8. ความอดทน การเชื่อฟังและการยอมรับสิทธิของผู้อื่น เรียนรู้ได้จากวิชาพลศึกษา	4.31	1.10
9. การเรียนวิชาพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 คาบ นั้นเป็นการไม่เพียงพอ	3.01	1.76
10. ควรมีการสอบข้อเขียนในวิชาพลศึกษา	2.74	1.50
11. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกระดับชั้น	3.60	1.47
12. พลศึกษาช่วยให้มีโอกาสสร้างมิตร	4.44	1.17
13. พลศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาการและความเจริญเติบโตของนักเรียน	4.68	1.15
14. โปรแกรมพลศึกษาควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้งในกีฬา	3.99	1.10
15. กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการตัดสินใจที่รวดเร็วและกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง	4.43	1.07

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	\bar{X}	S.D.
16. การเรียนรู้กติกาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในพลศึกษา	4.38	1.20
17. ความมั่นใจในนักกีฬา ฝึกหัดได้ในวิชาพลศึกษา	4.66	1.27
18. กีฬาประเภทบุคคลในพลศึกษาสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตภายหน้าได้.	4.22	1.14
19. พลศึกษาช่วยเสริมสร้างให้เกิดความสามัคคี	4.52	1.12

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นด้วยมากในข้อความประเภทนี้มาต่อเนื่องตามลำดับ จากมากไปหาน้อย

- พลศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาการและความเจริญเติบโตของนักเรียน
- ความมั่นใจในนักกีฬาฝึกหัดได้ในวิชาพลศึกษา
- พลศึกษาส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย
- พลศึกษาช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี

ข้อที่นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นด้วยเรียง

ลำดับจากมากไปหาน้อย

- พลศึกษาช่วยให้มีโอกาสร่วมกิจกรรม
- กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการตัดสินใจที่รวดเร็วและกล้าตัดสินใจด้วย

ตนเอง

- พลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกัน
- พลศึกษาช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็กนักเรียน
- การเรียนรู้กติกาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในพลศึกษา

- ความอดทน การเชื่อฟัง และการยอมรับสิทธิของผู้อื่น เรียนรู้ได้จากวิชาพลศึกษา
- ความรู้จากการเรียนกีฬาในพลศึกษาช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่ดี
- กีฬาประเภทบุคคลในพลศึกษาสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้
- ทักษะที่ได้จากการเรียนพลศึกษามีคุณค่าแก่ชีวิตในสังคม
- พลศึกษาช่วยส่งเสริมทางด้านศีลธรรมจรรยา
- โปรแกรมพลศึกษาควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้งในกีฬา
- พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร
- พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกระดับชั้น

ข้อที่นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ไม่เห็นด้วย คือ

- การเรียนวิชาพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 คาบนั้นเป็นการไม่เพียงพอ
- ควรมีการสอบข้อเขียนในวิชาพลศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติของนักเรียนโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาในข้อความประเภท
นี้เสธ

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	\bar{X}	S.D.
1. พลศึกษาควรวกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน	4.62	1.35
2. พลศึกษาเป็นวิชาที่หนักเกินไป	4.27	1.20
3. ความร่วมมือเป็นสิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรม	4.47	1.18
4. พลศึกษามีความสำคัญไม่เท่ากับวิชาอื่น	3.52	1.25
5. พลศึกษาไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา	4.00	1.40
6. การเรียนพลศึกษาไม่ควรมีการให้คะแนน	3.35	1.46
7. พลศึกษาไม่ได้ส่งเสริมมาตรฐานความประพฤติที่พึงปรารถนา	3.80	1.13
8. พลศึกษาควรเป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	3.18	1.42
9. การออกกำลังกายมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในการรักษาสุขภาพ	4.35	1.32
10. พลศึกษาเป็นอันตรายแก่นักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ	3.60	1.29
11. นักกีฬาของโรงเรียนควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาพลศึกษา	4.55	1.48
12. กิจกรรมในโครงการพลศึกษาช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้ เพียงเล็กน้อย	3.86	1.13
13. พลศึกษาเป็นวิชาไม่สมเหตุผล	4.29	1.20
14. การเดินระยะไกลน่าจะใช้แทนการเรียนพลศึกษาได้อย่างดี	4.31	1.42
15. พลศึกษาไม่ใช่เป็นส่วนสำคัญของการศึกษา	3.89	1.25
16. พลศึกษามีคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ได้เพียงเล็กน้อย	3.87	1.18
17. การเรียนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาเปล่าประโยชน์	4.37	1.23
18. ส่วนใหญ่การเรียนพลศึกษาเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีพรสวรรค์ทางร่างกาย	3.48	1.29
19. พลศึกษาไม่ได้ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายเกิดความแข็งแรง	4.40	1.34

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ฝ่ายมัธยม) ไม่เห็นด้วยมาก ในข้อความประเภทนี้เสถต่อไปนี้ตามลำดับ จากมากไปหาน้อย

- ผลศึกษาควรรยกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน
- นักกีฬาของโรงเรียนได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาพลศึกษา

ข้อที่นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ไม่เห็นด้วยเรียงตามลำดับ

จากมากไปหาน้อย

- ความร่วมมือเป็นสิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา
- พลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความแข็งแรง
- การเรียนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาเปล่าประโยชน์
- การออกกำลังกายมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในการรักษาสุขภาพ
- การเดินระยะไกลน่าจะใช้แทนการเรียนพลศึกษาได้อย่างดี
- พลศึกษาเป็นวิชาไม่ลุ่มเหตุผล
- พลศึกษาเป็นวิชาที่หนักเกินไป
- พลศึกษาไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
- พลศึกษาไม่ใช่เป็นสงวนสำคัญของการศึกษา
- พลศึกษามีคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ได้เพียงเล็กน้อย
- กิจกรรมในโครงการพลศึกษาช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เพียงเล็กน้อย
- พลศึกษาไม่ได้ส่งเสริมมาตรฐานความประพฤติที่พึงปรารถนา
- พลศึกษาเป็นอันตรายแก่นักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ
- พลศึกษามีความสำคัญไม่เท่ากับวิชาอื่น

ข้อที่นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นด้วยคือ

- ส่วนใหญ่การเรียนวิชาพลศึกษาเหมาะสำหรับผู้ที่มืพรสวรรค์ทางร่างกาย
- การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ควรมีการให้คะแนน
- พลศึกษาควรเป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ

ข้อความที่เกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	ชาย		หญิง		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. พลศึกษาควรยกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน	4.80	1.36	4.42	1.30	4.43*
2. พลศึกษาเป็นวิชาที่หนักเกินไป	4.38	1.23	4.15	1.14	3.01*
3. ความรู้จากการเรียนกีฬาในพลศึกษาช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่ทำได้	4.25	1.03	4.23	1.14	0.22
4. พลศึกษาส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย	4.64	1.15	4.44	1.12	2.67*
5. พลศึกษาช่วยส่งเสริมทางด้านศีลธรรมจรรยา	3.98	1.19	4.04	1.10	-0.89
6. ทักษะที่ได้จากการเรียนพลศึกษามีคุณค่าแก่ชีวิตในสังคม	4.41	1.10	4.09	1.05	4.57*
7. ความร่วมมือเป็นสิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา	4.89	1.06	4.42	1.27	6.00*
8. พลศึกษามีความสำคัญไม่เท่ากับวิชาอื่น	3.58	1.29	3.48	1.17	1.21
9. พลศึกษาช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่นักเรียน	4.48	1.09	4.30	1.09	2.53*
10. พลศึกษาไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา	4.33	1.47	4.10	1.33	2.51*
11. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร	3.90	1.44	3.81	1.30	1.00

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	ชาย		หญิง		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
12. การเรียนพลศึกษาไม่ควรมีการให้คะแนน	3.38	1.50	3.33	1.38	0.59
13. พลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน	4.44	1.05	4.37	1.06	1.02
14. ความอดทน การเชื่อฟังและการยอมรับสิทธิของผู้อื่น เรียนรู้ได้จากวิชาพลศึกษา	4.41	1.11	4.19	1.11	3.10*
15. พลศึกษาไม่ได้ส่งเสริมมาตรฐานความประพฤติที่พึงปรารถนา	3.79	1.22	3.80	1.04	-0.26
16. พลศึกษาควรเป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	3.14	1.42	3.23	1.40	-1.00
17. การออกกำลังกายมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในการรักษาสุขภาพ	4.32	1.43	4.33	1.19	-0.67
18. การเรียนพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 คาบนั้นเป็นการไม่เพียงพอ	3.38	1.53	3.18	1.38	2.14*
19. ควรมีการสอบข้อเขียนในวิชาพลศึกษา	2.89	1.57	2.58	1.40	3.18*
20. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกระดับชั้น	3.76	1.47	3.47	1.43	3.09*
21. พลศึกษาช่วยให้มีโอกาสสร้างมิตร	4.55	1.15	4.32	1.17	3.11*
22. พลศึกษาเป็นอันตรายแก่นักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ	3.63	1.35	3.56	1.22	0.76*
23. นักกีฬาของโรงเรียนควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาพลศึกษา	4.47	1.55	4.65	1.38	-1.87
24. พลศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาการและความเจริญเติบโต	4.81	1.10	4.54	1.18	3.69*
25. โปรแกรมพลศึกษาควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้งในกีฬา	4.13	1.11	3.84	1.05	4.22*

ตารางที่ 5(ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	ชาย		หญิง		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
26. กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการตัดสินใจที่รวดเร็วและกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง	4.50	1.11	4.36	0.99	1.99*
27. กิจกรรมในโครงการพลศึกษาช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เพียงเล็กน้อย	3.92	1.16	3.76	1.10	2.20*
28. พลศึกษาเป็นวิชาที่ไม่สมเหตุผล	4.36	1.13	4.22	1.26	1.75
29. การเดินระยะไกลน่าจะใช้แทนการเรียนพลศึกษาได้เป็นอย่างดี	4.26	1.46	4.37	1.36	-1.11
30. การเรียนรู้กติกาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในพลศึกษา	4.53	1.16	4.31	1.15	3.03*
31. ความมีน้ำใจนักกีฬา ฝึกหัดได้ในวิชาพลศึกษา	4.72	1.28	4.58	1.28	1.67
32. พลศึกษาไม่ใช่เป็นส่วนสำคัญของการศึกษา	3.92	1.29	3.86	1.21	0.67
33. พลศึกษามีคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ได้เพียงเล็กน้อย	3.97	1.19	3.75	1.17	2.86*
34. การเรียนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาเปล่าประโยชน์	4.51	1.21	4.22	1.23	3.67*
35. กีฬาประเภทบุคคลในพลศึกษาสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตภายนอกได้	4.29	1.09	4.15	1.18	1.97*
36. ส่วนใหญ่การเรียนพลศึกษาเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีพรสวรรค์ทางร่างกาย	3.49	1.28	3.43	1.28	0.72

ตารางที่ 5(ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	ชาย		หญิง		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
37. พลศึกษาช่วยเสริมสร้างให้เกิด ความสามัคคี	4.57	1.11	4.45	1.17	1.47
38. พลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างให้ ร่างกายเกิดความแข็งแรง	4.42	1.42	4.44	1.28	-0.24

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 แสดงว่าทัศนคติของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นข้อที่ 3, 5, 8, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 23, 29, 31, 32,

36, 37, 38 ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและผลการเปรียบเทียบทัศนคติทางผลึกษา
ของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง

นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	4.09	1.33	4.92*
นักเรียนหญิง	4.02	1.30	

*P < .50

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าคะแนนทัศนคติทางผลึกษาของนักเรียนชายกับ
นักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนชายโรงเรียนสาธิต-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีทัศนคติต่อวิชาผลึกษามากกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติทางผลึกษาของนักเรียน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ในระดับชั้นต่าง ๆ

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	5	2249.56	449.91	259.17*
ภายในกลุ่ม	36315	63041.44	11.74	
รวม	36320	65291		

*P < .05

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่านักเรียนแต่ละระดับชั้นมีทัศนคติต่อวิชาผลึกษา
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ทัศนคติทางผลึกษาของนักเรียน ระดับชั้น ม.1
ม.2 ม.3 ม.4 ม.5 และ ม.6

ระดับชั้น	\bar{X}	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
ม.1	4.48	—→	59.13*	90.66*	186.86*	143.79*	71.09*
ม.2	4.13		—	4.51*	48.32*	30.79*	11.22*
ม.3	4.03			—	23.77*	12.97*	3.46*
ม.4	3.77				—	1.01	3.16*
ม.5	3.83					—	0.88

* $P < .05$

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 มีทัศนคติทางผลึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้น นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 และ มัธยมศึกษาปีที่ 5 กับ 6 มีทัศนคติทางผลึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติต่อวิชาผลึกษาสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับหลักการสอน
วิชาพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหลักการสอนวิชาพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. ให้นักเรียนเข้าใจถึงกติกาของการเล่น	3.69	0.99
2. พยายามให้นักเรียนมีทักษะหรือความสามารถในกิจกรรมพลศึกษา	3.69	0.97
3. เตรียมอุปกรณ์และสถานที่ให้อยู่ในสภาพดีพร้อมเสมอ	3.68	1.08
4. ให้นักเรียนฝึกเป็นผู้นำที่ดีและผู้ตามที่ดี	3.57	1.03
5. เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน	3.72	1.14
6. ในการแข่งขันกีฬาเลือกนักเรียนที่มีความสามารถและมีมือเท้าเทียมกัน	3.46	1.14
7. เข้าใจให้นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา	3.43	1.12
8. สอนเน้นหนักไปทางพัฒนาทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม	3.50	1.13
9. กิจกรรมที่สอนเน้นในกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.47	1.10
10. ให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งในกิจกรรมทางพลศึกษา ซึ่งเป็นเครื่องส่งเสริมให้เกิดสุขภาพทางกายและทางจิตดี	3.48	1.03
11. คำนึงถึงความปลอดภัยของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ	3.89	1.08
12. คำนึงถึงสุขภาพของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ	3.78	1.08
13. พยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาโดยทั่วถึงกัน	3.78	1.04
14. สอนให้นักเรียนเห็นว่าวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ	3.47	1.03

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าหลักการสอนวิชาพลศึกษาควรเน้นมากได้แก่

- คำนึงถึงความปลอดภัยของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ
- คำนึงถึงสุขภาพของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ
- พยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาโดยทั่วถึงกัน
- เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อเนื้อหาวิชาพลศึกษาดังนี้	χ	S.D.
1. เนื้อหาวิชาในการเรียนพลศึกษาแต่ละคาบน้อยเกินไป	2.82	1.10
2. เนื้อหาวิชาที่สอนยากแก่การเข้าใจ	2.76	1.07
3. เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	3.27	0.95
4. สอนได้ครบถ้วนตามเนื้อหาของวิชาในหลักสูตร	3.12	1.02
5. เนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ซ้ำซ้อนกับที่เรียนมาแล้ว	3.32	1.08
6. เนื้อหาที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาที่ใช้ในการเรียน หนึ่งเทอม	3.18	1.07

จากตารางที่ 10 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

เห็นว่าเนื้อหาวิชาพลศึกษานั้นจัดได้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนดีแล้วแต่ไม่ควรจัดให้เนื้อหาซ้ำซ้อนกับที่เรียนมาแล้ว

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับวิธีการวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อวิธีการวัดประเมินผลวิชาพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. ให้มีการทดสอบความรู้ทางทฤษฎีมาก ๆ	2.33	1.24
2. ให้มีการทดสอบความรู้ทางปฏิบัติมาก ๆ	3.21	1.19
3. ไม่มีการสอบแต่ประเมินผลโดยการสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน	3.45	1.21
4. มีความยุติธรรมในการประเมินผลนักเรียนเท่ากัน	3.42	1.17
5. ให้มีการวัดและประเมินผลทางสมรรถภาพทางกาย	3.29	1.07
6. ให้มีการทดสอบทางด้านคุณลักษณะของนักเรียน	3.27	1.02
7. มีเกณฑ์ในการให้คะแนนในการทดสอบทักษะอย่างแน่นอน	3.37	1.05
8. มีการวัดประเมินผลเป็นครั้งคราวหรือระยะ ๆ	3.38	1.01
9. มีการวัดผลทางด้านความตั้งใจและความสนใจในการเรียน	3.45	1.10

จากตารางที่ 11 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าวิธีการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษานั้น ควรจะมีการวัดผลทางด้านความตั้งใจและความสนใจเรียนแต่ไม่ควรมีการสอบให้ประเมินผลโดยการสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้ การประเมินผลควรให้ความยุติธรรมต่อนักเรียนเท่าเทียมกันทุกคน

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา

ความคิดเห็นของนักเรียนต่ออุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. มีจำนวนหรือปริมาณของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน	2.95	1.20
2. มีความสะดวกในการเก็บและนำอุปกรณ์มาใช้ในการ เรียน	3.10	1.08
3. คุณภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์ดี	3.02	1.15
4. มีความสะดวกในการใช้อุปกรณ์เพื่อการฝึกซ้อม	3.10	1.02
5. นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์และการระวังรักษา ได้อย่างถูกต้อง	3.18	1.02

จากตารางที่ 12 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษามีความสะดวกในการเก็บและนำอุปกรณ์มาใช้ในการเรียนและการฝึกซ้อม คุณภาพของอุปกรณ์อยู่ในเกณฑ์ดี แต่มีจำนวนหรือปริมาณของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนยังไม่ค่อยเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับสถานที่ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อสถานที่ใช้ในการเรียนดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. มีความเป็นเอกเทศ	3.18	1.04
2. มีความสะดวกสบายในการใช้	3.21	1.07
3. ปราศจากสิ่งรบกวนภายนอก	3.08	1.11
4. มีความสะอาดและเป็นสัดส่วน	3.17	1.13
5. มีความเหมาะสมของบริเวณเนื้อที่	3.23	1.11
6. มีความเหมาะสมของระยะทางที่จะไปเรียน	3.27	1.10
7. มีการระบายอากาศดี	3.35	1.17
8. มีแสงสว่างเพียงพอ	3.41	1.13
9. มีบรรยากาศของสถานที่ดีเหมาะที่จะใช้ในการเรียน	3.33	1.11
10. มีที่ร่มเหมาะสำหรับจะใช้ในการฟังบรรยายและ ดูการสาธิตของครูผู้สอน	3.32	1.15

จากตารางที่ 13 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าสถานที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา มีแสงสว่างดี มีบรรยากาศของสถานที่ดีเหมาะที่จะใช้ในการเรียนและมีที่ร่มเหมาะสำหรับจะใช้ในการฟังการบรรยายและดูการสาธิตของครู แต่ยังมีสิ่งรบกวนจากภายนอก

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิต-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับบุคลิกของครูพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของครูพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. มีความเชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเฉพาะอย่าง	3.43	1.07
2. มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	3.50	1.06
3. ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องส่วนตัว	2.96	1.19
4. เอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทั้งในและนอกเวลาเรียน	3.04	1.19
5. เป็นครูที่ใจดียกย่องคำสุภาพ ไพเราะกับนักเรียนตลอดเวลา	3.13	1.18
6. เครื่องครัดในระเบียบวินัย ซื่อสัตย์ รับผิดชอบ	3.33	1.10
7. สอนตรงตามเวลาและสม่ำเสมอ	3.30	1.14
8. มีความเป็นกันเองกับนักเรียน	3.54	1.12
9. รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน	3.33	1.19
10. มีอารมณ์ร่าเริง ตลอดเวลา	3.37	1.23

จากตารางที่ 14 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าบุคลิกของครูพลศึกษามีความเป็นกันเองกับนักเรียนมาก มีความเชื่อมั่นใน
ตนเองและมีความเชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเฉพาะอย่าง

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิต-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับคุณประโยชน์ของวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณประโยชน์ของพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นและ ความกล้าในตนเอง	3.55	1.00
2. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการตัดสินใจได้ ด้วยตนเอง	3.57	0.99
3. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดรอบคอบสุขุม	3.49	0.97
4. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีมารยาทและระเบียบวินัย ในตนเอง	3.44	1.01
5. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้เล่นและผู้ดูกีฬาที่ดี	3.65	0.97
6. เป็นวิชาที่ส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ส่วนของร่างกาย	3.67	1.00
7. วิชาพลศึกษาให้คุณมากกว่าโทษ	3.72	1.02
8. วิชาพลศึกษามีกันส่ายให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	3.68	0.97
9. วิชาพลศึกษาส่งเสริมให้เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	3.56	1.00
10. วิชาพลศึกษาช่วยปลูกฝังนิสัยที่ดีประจำวัน วิชาพลศึกษา ส่งเสริมให้รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่	3.55	0.99
11. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้รู้จักร่วมมือกับผู้อื่น	3.63	0.94
12. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ	3.71	1.00
13. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้รู้จักตัดสินใจปัญหาเฉพาะหน้า	3.20	1.17
14. วิชาพลศึกษาช่วยให้บุคลิกภาพดีขึ้น วิชาพลศึกษาช่วย ผ่อนคลายความตึงเครียด	3.55	1.04
15. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมประชาธิปไตยโดยการ ปลูกฝังคุณธรรมอันจำเป็นแก่การเป็นพลเมืองดีในสังคม ประชาธิปไตย	3.31	1.08

จากตารางที่ 15 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ให้คุณมากกว่าโทษและมีประโยชน์มากในเรื่องเกี่ยวกับช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ ช่วยฝึกนิสัยให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ส่วนของร่างกาย

ตารางที่ 16 ค่าร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

รายการ	ร้อยละ
การแบ่งนักเรียนในการแข่งขันควรจะ	59.32
แบ่งตามชั้นเรียน	59.32
แบ่งโดยจับสลากเป็นสี	18.52
แบ่งตามอายุเพศ ส่วนสูง	20.81
แบ่งตามลำดับอักษรชื่อ	1.35
นักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันควรเป็น	
นักเรียนทุกคน	61.29
เฉพาะนักเรียนที่มีทักษะดี	20.81
เฉพาะนักเรียนที่ครูพลศึกษาเลือก	5.20
เฉพาะนักกีฬาของแต่ละห้องเรียน	12.70
ช่วงเวลาจัดการแข่งขัน	
เทอมต้น	23.52
เทอมปลาย	9.57
เฉพาะเทอมใดเทอมหนึ่ง	17.48
ทุกเทอม	49.43

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รายการ	ร้อยละ
เวลาในการจัดการแข่งขัน	
พักกลางวัน	6.45
ตอนเย็นหลังเลิกเรียน	59.11
ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน	3.33
วันหยุดของโรงเรียน	31.11
ระยะเวลาในการจัดกีฬาภายในโรงเรียน	
ภายใน 1 วัน	15.71
ภายใน 2 วัน	27.06
ภายใน 1 เดือน	32.78
ภายใน 1 ภาคการศึกษา	24.45
รูปแบบในการดำเนินการจัดการแข่งขัน	
แบบพบกันหมด	45.79
แบบแพ้ครั้งเดียวคัดออก	18.42
แบบแพ้สองครั้งคัดออก	19.15
แบบชั้นบันไดและปริมิต	16.64
สิทธิของนักเรียนในการแข่งขัน	
คนละไม่เกิน 1 ประเภท	6.35
คนละไม่เกิน 2 ประเภท	15.51
คนละไม่เกิน 3 ประเภท	11.65
ตามความสนใจ	66.49
คณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขัน	
คณะกรรมการนักเรียน	9.57
คณะครูในโรงเรียนทั้งหมด	10.93
คณะครูร่วมกับนักเรียน	36.84

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รายการ	ร้อยละ
ครูพลศึกษา	42.66
รางวัลในการแข่งขัน	
ถ้วยรางวัล	44.75
วุฒิปัตร	12.90
โล่ห์	11.86
เหรียญ	30.49
เกณฑ์ในการจัดกิจกรรม	
เป็นกิจกรรมที่ใหม่	9.05
เป็นกิจกรรมที่มีสอนในโรงเรียน	12.17
เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ	25.81
เป็นกิจกรรมที่คาดว่านักเรียนเข้าร่วมได้มากที่สุด	52.97

จากตารางที่ 16 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน "การแบ่งนักเรียนควรแบ่งตามชั้นเรียน นักเรียนที่เข้าร่วมเป็นนักเรียนทุกคน ช่วงเวลาที่จัดการแข่งขันควรจัดทุกเทอม เวลาในการจัดการแข่งขันควรจัดตอนเย็นหลังเลิกเรียน ระยะเวลาในการจัดการแข่งขันควรจัดภายใน 1 เดือน รูปแบบในการจัดการแข่งขันควรจัดแบบพบกันหมด สิทธิในการลงแข่งขันของนักเรียนควรให้ลงแข่งขันตามความสนใจ คณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขันควรเป็นครูพลศึกษา รางวัลในการแข่งขันควรเป็นถ้วยรางวัล เกณฑ์ในการจัดกิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่คาดว่านักเรียนเข้าร่วมได้มากที่สุด

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา
ของนักเรียนชายโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. ฟุตบอล	4.26	1.07
2. บาสเกตบอล	3.95	1.04
3. วอลเลย์บอล	3.14	1.25
4. ตะกร้อ	3.07	1.27
5. แบดมินตัน	3.94	1.16
6. เทเบิลเทนนิส	3.79	1.11
7. เทนนิส	3.57	1.15
8. ย็อกกี	3.18	1.28
9. ซอฟท์บอล	3.34	1.33
10. รักบี้ฟุตบอล	3.37	1.28
11. แชนด์บอล	3.09	1.45
12. กรีฑาลาน	2.92	1.36
13. กรีฑาลู่	3.11	1.32
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)	2.28	1.34
15. วายน้ำ	3.54	1.30
16. ยิมนาสติก	3.79	1.35
17. ยูโด	3.43	1.30
18. อาคิโด	3.34	1.26
19. มวย	3.49	1.35
20. แซร์บออล	3.16	1.25
21. เนตบอล	2.92	1.12
22. กระบี่กระบอง	2.76	1.48

จากตารางที่ 17 แสดงว่านักเรียนชายโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษาโดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. ฟุตบอล
2. บาสเกตบอล
3. แบดมินตัน
4. เทเบิลเทนนิส
5. เทนนิส
6. วายน้ำ
7. นาย
8. ยูโด
9. รักบี้ฟุตบอล
10. ซอฟท์บอล
11. อากิโต
12. ฮ็อกกี้
13. แชร்பอล
14. วอลเลย์บอล
15. กรีฑาลู่

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม
ผลศึกษาของนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมผลศึกษาดังนี้	\bar{X}	S.D.
1. ฟุตบอล	3.09	1.28
2. บาสเกตบอล	3.68	1.08
3. วอลเลย์บอล	3.49	1.22
4. ตะกร้อ	2.09	1.06
5. แบดมินตัน	3.90	1.06
6. เทเบิลเทนนิส	3.33	1.88
7. เทนนิส	3.63	1.15
8. ฮ็อกกี้	3.04	1.18
9. ซอฟท์บอลล์	3.30	1.21
10. รักบี้ฟุตบอล	2.68	1.28
11. แฮนด์บอล	3.09	1.13
12. กรีฑาลาน	2.82	1.27
13. กรีฑาลู่	2.94	1.35
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)	2.99	1.36
15. ว่ายน้ำ	3.26	1.37
16. ยิมนาสติก	2.94	1.33
17. ยูโด	3.02	1.29
18. อาคิโด	2.75	1.24
19. มวย	2.32	1.25
20. แฮร์บอล	3.23	1.22
21. เนตบอล	2.74	1.15
22. กระบี่กระบอง	2.39	1.24

จากตารางที่ 18 แสดงว่านักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษาโดยเรียงตามลำดับจากมากไป น้อยดังนี้

1. แบดมินตัน
2. บาสเกตบอล
3. เทนนิส
4. วอลเลย์บอล
5. เทเบิลเทนนิส
6. ซอฟท์บอล
7. ว้ายน้ำ
8. แชร์บอล
9. ฟุตบอล
10. แอนด์บอล
11. ย็อกกี
12. ยูโด
13. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)
14. ยิมเนสติก
15. กรีฑาลู่

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษาของ
นักเรียนชาย-หญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 ม.2 ม.3) โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจ	ชาย		หญิง		รวม	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ฟุตบอล	3.88	1.31	3.92	1.15	3.58	1.32
2. บาสเกตบอล	4.05	0.97	3.83	0.92	3.74	1.00
3. วอลเลย์บอล	3.04	1.27	3.37	1.07	3.27	1.17
4. ตะกร้อ	2.56	1.23	2.61	1.05	2.51	1.27
5. แบดมินตัน	4.20	0.90	4.01	0.93	3.87	0.99
6. เทเบิลเทนนิส	3.71	1.14	3.60	0.97	3.40	1.04
7. เทนนิส	3.79	1.23	3.65	1.01	3.71	1.15
8. ย็อกกี	3.30	1.15	3.17	1.06	2.99	1.23
9. ซอฟท์บอล	3.37	1.26	3.35	1.08	3.68	1.16
10. รักบี้ฟุตบอล	3.12	1.43	3.17	1.13	3.06	1.26
11. แอนด์บอล	3.14	1.20	3.21	0.97	2.94	1.15
12. กรีฑาลาน	3.22	1.26	2.96	1.11	2.87	1.33
13. กรีฑาลู่	3.33	1.39	3.01	1.25	3.02	1.32
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)	2.67	1.43	2.57	1.22	2.32	1.42
15. วายน้ำ	3.23	1.37	3.37	1.25	3.51	1.27
16. ยิมนาสติก	3.01	1.44	2.96	1.27	2.69	1.31
17. ยูโด	3.39	1.32	3.31	1.20	2.86	1.17
18. อาคิโด	3.13	1.31	3.17	1.18	2.78	1.35
19. มวย	2.96	1.43	2.92	1.33	2.99	1.43
20. แซร์บอล	3.40	1.25	3.17	1.03	3.08	1.44
21. เนตบอล	2.99	1.17	2.74	1.05	2.54	1.35
22. กระบี่กระบอง	3.05	1.41	2.74	1.20	3.01	1.48

จากตารางที่ 19 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1,ม.2,ม.3) ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความต้องการความสนใจมากใน กิจกรรมพลศึกษาต่อไปนี้

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบดมินตัน บาสเกตบอล ฟุตบอล เทนนิส เทเบิลเทนนิส แครีบอล

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบดมินตัน ฟุตบอล บาสเกตบอล เทนนิส เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล วายน้ำ

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบดมินตัน บาสเกตบอล เทนนิส ซอฟท์บอล ฟุตบอล วายน้ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม
 พลศึกษาของนักเรียนชาย-หญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4,ม.5,ม.6)
 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจ ในกิจกรรมพลศึกษาดังนี้	ชาย		หญิง		รวม	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ฟุตบอล	3.82	1.35	3.21	1.33	3.58	1.25
2. บาสเกตบอล	3.84	1.22	3.56	1.17	3.66	1.13
3. วอลเลย์บอล	3.76	1.31	3.18	1.27	3.65	1.06
4. ตะกร้อ	2.65	1.52	2.68	1.33	2.85	1.39
5. แบดมินตัน	3.90	1.48	3.57	1.16	3.56	1.23
6. เทเบิลเทนนิส	3.76	1.35	3.33	1.20	3.45	1.03
7. เทนนิส	3.06	1.40	3.34	1.27	3.53	1.12
8. ย็อกกี	2.69	1.38	3.32	1.29	3.47	1.18
9. ซอฟท์บอล	2.56	1.48	3.35	1.28	3.58	1.15
10. รักบี้ฟุตบอล	2.73	1.31	2.91	1.34	3.00	1.37
11. แชนด์บอล	2.23	1.29	3.17	1.40	3.11	1.19
12. กรีฑาลาน	2.20	1.47	2.70	1.28	2.68	1.07
13. กรีฑาลู่	2.93	1.46	2.69	1.35	2.83	1.12
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)	3.07	1.49	2.67	1.49	2.69	1.43
15. ว่ายน้ำ	3.86	1.37	3.34	1.36	3.08	1.34
16. ยิมนาสติก	2.82	1.37	2.73	1.27	2.85	1.29
17. ยูโด	3.43	1.47	2.91	1.33	3.11	1.36
18. อาคีโด	3.11	1.32	2.80	1.34	3.10	1.32
19. มวย	3.33	1.52	2.84	1.38	2.53	1.58
20. แฮร์บอล	3.55	1.29	2.97	1.34	2.69	1.14

ตารางที่ 20 (ต่อ)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจ ในกิจกรรมพลศึกษาดังนี้	ชาย		หญิง		รวม	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
21. เนตบอล	3.03	1.11	2.63	1.25	2.68	1.13
22. กระบี่กระบอง	2.49	1.48	2.33	1.34	2.02	1.15

จากตารางที่ 20 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4, ม.5, ม.6)

ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความต้องการและความสนใจมากในกิจกรรมพลศึกษาต่อไปนี้

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบดมินตัน ว่ายน้ำ บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล

เทเบิลเทนนิส

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบดมินตัน บาสเกตบอล ซอฟท์บอล เทนนิส ว่ายน้ำ

เทเบิลเทนนิส

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล ซอฟท์บอล แบดมินตัน

เทนนิส

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าร้อยละ ความคิดเห็นของนักเรียนโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจุดบกพร่องของ
วิชาพลศึกษา

จุดบกพร่องของวิชาพลศึกษา	ชาย	หญิง	รวม
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
เนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ	47.73	53.74	50.57
ครูไม่ใช่ผู้อบรมการสอน	24.85	16.08	20.71
ครูสอนแต่ภาคปฏิบัติ	20.35	17.18	18.83
ครูไม่มีความรู้กว้างขวางพอ	20.91	16.52	18.83
ครูมีทักษะทางด้านกีฬาไม่ดีพอ	21.10	15.19	18.31
ครูสอนโดยไม่มีการสาธิตตัวอย่างให้ดู	13.41	12.11	12.79
วิธีการสอนของครูน่าเบื่อ	36.89	61.67	48.59
ทักษะต่าง ๆ ยากแก่การฝึก	28.21	29.07	28.62
ครูอธิบายไม่ค่อยรู้เรื่องเข้าใจยาก	32.15	38.99	35.38

จากตารางที่ 21 แสดงว่าโดยส่วนรวมนักเรียนมีความเห็นว่าวิชาพลศึกษามีจุด
บกพร่องในเรื่องเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจสูงที่สุด ร้อยละ 50.57 วิธีการสอนของครูน่าเบื่อร้อยละ
48.59 ครูอธิบายไม่ค่อยรู้เรื่องเข้าใจยาก ร้อยละ 35.38

นักเรียนชายร้อยละ 47.73 มีความเห็นว่าจุดบกพร่องของวิชาพลศึกษาคือ เนื้อหา
วิชาไม่น่าสนใจ

นักเรียนหญิงร้อยละ 61.67 มีความเห็นว่าจุดบกพร่องของวิชาพลศึกษาคือ วิธีการ
สอนของครูน่าเบื่อ

ตารางที่ 22 ค่าร้อยละ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษา

ความรู้สึกของนักเรียน ที่มีต่อวิชาพลศึกษา	ม.1		ม.2		ม.3		ม.4		ม.5		ม.6		รวม	
	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.
ชอบ	90.91	72.27	83.20	63.27	68.18	63.53	62.50	60.29	78.33	67.21	80	62.50	77.91	66.74
ไม่ชอบ	9.09	22.73	16.80	36.73	31.82	36.47	37.50	39.71	21.67	32.79	20	37.5	22.09	33.26

จากตารางที่ 22 แสดงว่า นักเรียนชายและหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรู้สึกชอบวิชาพลศึกษามากที่สุดร้อยละ 90.91 และ 72.27 ตามลำดับ โดยส่วนรวมจะเห็นได้ว่านักเรียนชายร้อยละ 77.91 ชอบวิชาพลศึกษา นักเรียนหญิงร้อยละ 66.74 ชอบวิชาพลศึกษา และนักเรียนชายร้อยละ 22.09 ไม่ชอบวิชาพลศึกษา นักเรียนหญิงร้อยละ 33.26 ไม่ชอบวิชาพลศึกษา แสดงว่านักเรียนชายชอบวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนหญิง

นักเรียนโดยส่วนรวมให้ความคิดเห็นว่าเหตุที่ชอบวิชาพลศึกษาเพราะ

1. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถทางกีฬา
2. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
3. เป็นวิชาที่ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด
4. เป็นวิชาที่เรียนแล้วได้รับความสนุกสนานจากการเล่น
5. เป็นวิชาที่เรียนไม่หนักเหมือนวิชาอื่น
6. เป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาการทางร่างกายให้แข็งแรงช่วยเป็นภูมิคุ้มกันโรค
7. กิจกรรมพลศึกษามีความจำเป็นและสำคัญต่อความเป็นอยู่ในสังคม

เหตุที่ไม่ชอบวิชาพลศึกษาเพราะ

1. วิธีการสอนของครูน่าเบื่อ
2. ครูเคร่งครัดระเบียบวินัยมากเกินไป
3. ครูบางคนนิสัยไม่ดี
4. เนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ
5. ทักษะต่าง ๆ ยากแก่การฝึก
6. เรียนไม่เก่งและร่างกายไม่แข็งแรง
7. สอนเนื้อหามากเกินไป
8. ครูพูดไม่สนุก ชอบตำ
9. ครูมาสอนและปล่อยไม่ค่อยตรงเวลา
10. เอาแต่สอนไม่ค่อยให้เล่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นและทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิต-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
ที่มีต่อวิชาพลศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา
4. เพื่อสำรวจความสนใจของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อประเภทของกิจกรรมพลศึกษา

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย

เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ทั้งชายและหญิง
รวมทั้งสิ้น 961 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ สूरศักดิ์ เมธิกุล

2. แบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาในด้านต่าง ๆ คือ หลักการสอน เนื้อหาวิชา วิธีการวัดและประเมินผล อุปกรณ์การสอน สถานที่ บุคลิกของครูพลศึกษา ประโยชน์ของวิชาพลศึกษา การจัดการแข่งขันกีฬาภายใน ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา ความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา จุดบกพร่องตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ

ผู้วิจัยได้เก็บและรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยให้นักเรียนตอบมาตรงตัวทัศนคติและแบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษา แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ค่าที (t -test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ

1. ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษา

1.1 นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นด้วยมากในข้อความประเภทนี้คือ พลศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาการและความเจริญเติบโตของนักเรียน ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกหัดได้ในวิชาพลศึกษา พลศึกษาส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี

นักเรียนเห็นด้วยว่า พลศึกษาช่วยให้มีโอกาสสร้างมิตร กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการตัดสินใจที่รวดเร็วและกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง ช่วยให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน ช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่นักเรียน การเรียนรู้กติกาเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในพลศึกษา ความอดทน การเชื่อฟังและการยอมรับสิทธิของผู้อื่นเรียนรู้ได้จากวิชาพลศึกษา ความรู้จากการเรียนกีฬาในพลศึกษาช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่ดี กีฬาประเภทบุคคลในพลศึกษาสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ทักษะที่ได้จากการเรียนพลศึกษามีคุณค่า

แก่ชีวิตในสังคม พลศึกษาช่วยส่งเสริมทางด้านศีลธรรมจรรยา โปรแกรมพลศึกษาควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้งในกีฬา พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรและควรเป็นวิชาบังคับในทุกระดับชั้น

นักเรียนไม่เห็นด้วยว่า การเรียนวิชาพลศึกษา 1 หรือ 2 คาบนั้นเป็นการไม่เพียงพอ และควรมีการสอบข้อเขียนในวิชาในวิชาพลศึกษา

1.2 นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ไม่เห็นด้วยอย่างมากในข้อความประเพณีเสียดังนี้คือ พลศึกษาควรยกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน และนักกีฬาของโรงเรียนควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาพลศึกษา

นักเรียนไม่เห็นด้วยว่า ความร่วมมือเป็นสิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา พลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความแข็งแรง การเรียนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาเปล่าประโยชน์ การออกกำลังกายมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในการรักษาสุขภาพ การเดินทางไกลน่าจะใช้แทนการเรียนพลศึกษาได้อย่างดีพลศึกษาเป็นวิชาไม่สมเหตุผล พลศึกษาเป็นวิชาที่หนักเกินไป พลศึกษาไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา พลศึกษาไม่ใช่เป็นส่วนสำคัญของการศึกษา พลศึกษามีคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ได้เพียงเล็กน้อย กิจกรรมในโครงการพลศึกษาช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เพียงเล็กน้อย พลศึกษาไม่ได้ส่งเสริมมาตรฐานความประพฤติที่พึงปรารถนา พลศึกษาเป็นอันตรายแก่นักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ พลศึกษามีความสำคัญไม่เท่ากับวิชาอื่น

นักเรียนเห็นด้วยว่า ส่วนใหญ่การเรียนวิชาพลศึกษาเหมาะสำหรับผู้ที่มีพรสวรรค์ทางร่างกาย การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ควรมีการให้คะแนน พลศึกษาควรเป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1.3 จากการตอบมาตรวัดทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ในข้อความประเภทนิมาน โดยนำค่าเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละข้อไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของเบสต์ (Best) ปรากฏว่า ไม่มีข้อใดถึงเกณฑ์เห็นด้วยมากที่สุดเลย อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก 4 ข้อ เห็นด้วย 13 ข้อ ไม่เห็นด้วย 2 ข้อ และไม่มีข้อใดไม่เห็นด้วยมากและไม่เห็นด้วยมากที่สุดเลย

ในข้อความประเภทีเสธ ค่าเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละข้อเมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของเบสต์ (Best) แล้วปรากฏว่าไม่มีข้อใดถึงเกณฑ์ไม่เห็นด้วยมากที่สุดเลย อยู่ในเกณฑ์ไม่เห็นด้วยมาก 2 ข้อ ไม่เห็นด้วย 14 ข้อ เห็นด้วย 3 ข้อ และไม่มีข้อใดถึงเกณฑ์เห็นด้วยมากและเห็นด้วยมากที่สุดเลย

กล่าวโดยสรุปว่า นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ส่วนใหญ่มีคะแนนทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในข้อความประเภทีนิมานอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วยและมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในข้อความประเภทีเสธอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่เห็นด้วย อาจกล่าวได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และพบว่าทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายดีกว่านักเรียนหญิง

3. นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 มีทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับ 6 มีทัศนคติทาง

ผลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาสูงที่สุด

4. ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษาในด้านต่าง ๆ

ก. หลักการสอนวิชาพลศึกษา

ในด้านการสอนวิชาพลศึกษานักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าควรเน้นและให้ความสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการคำนึงถึงความปลอดภัยและสุขภาพของนักเรียน การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาโดยทั่วถึงกัน เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน

ข. เนื้อหาวิชาพลศึกษา

ในด้านเนื้อหาวิชาพลศึกษานักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า เนื้อหาวิชาพลศึกษานั้นจัดได้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนดีแล้วแต่ไม่ควรจัดเนื้อหาให้ซ้ำซ้อนกับที่เคยเรียนมาแล้ว

ค. การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

ในด้านวิธีการวัดและประเมินวิชาพลศึกษานักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าควรเน้นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับความตั้งใจเรียนและความสนใจเรียนแต่ไม่ควรมีการสอบให้ประเมินผลโดยการสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้การประเมินผลควรควรให้ความยุติธรรมต่อนักเรียนทุกคนเท่าเทียมกัน

ง. อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา

ในด้านอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียนโรงเรียนสาธิต-จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า คุณภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดีแต่มีจำนวนหรือปริมาณของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนยังไม่ค่อยเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน ในด้านการเก็บและนำอุปกรณ์พลศึกษามาใช้ในการเรียนการสอนและการฝึกซ้อม มีความสะดวกดี

จ. สถานที่ใช้สอนวิชาพลศึกษา

ในด้านสถานที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียนโรงเรียนสาธิต-จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า มีแสงสว่างเพียงพอดี มีบรรยากาศของสถานที่ที่เหมาะสมที่จะใช้การเรียนการสอนและมีที่ร่มเหมาะสำหรับจะใช้ในการหึ่งบรรยายและดูการสาธิตของครูแต่ยังมีสิ่งรบกวนจากภายนอก

ฉ. บุคลิกของครูพลศึกษา

ในด้านบุคลิกของครูพลศึกษานักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า ครูพลศึกษามีความเป็นกันเองกับนักเรียนมาก มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และมีความเชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเฉพาะอย่าง

ช. คุณประโยชน์ของวิชาพลศึกษา

ในด้านคุณประโยชน์ของวิชาพลศึกษานักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์-มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า เป็นวิชาที่ให้คุณมากกว่าโทษและมีประโยชน์มากในเรื่องเกี่ยวกับช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ ช่วยฝึกนิสัยให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ส่วนของร่างกาย

ข. การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

ในด้านการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่า นักเรียนที่เข้าร่วมควรเป็นนักเรียนทุกคนโดยแบ่งสีตามระดับชั้นเรียน การจัดการแข่งขันควรจัดให้เสร็จสิ้นภายใน 1 เดือน โดยจัดตอนเย็นหลังเลิกเรียนและควรจัดทุกเทอม รูปแบบในการจัดการแข่งขันควรจัดแบบพบกันหมด และให้นักเรียนลงแข่งขันตามความสมัครใจโดยมีครูพลศึกษาเป็นคณะกรรมการการจัดการแข่งขัน กิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่คาดว่านักเรียนเข้าร่วมได้มากที่สุด สำหรับรางวัลการแข่งขันนั้นควรเป็นถ้วยรางวัล

5. นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความต้องการและสนใจมากในกิจกรรมพลศึกษาดังนี้

5.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบดมินตัน บาสเกตบอล ฟุตบอล เทนนิส เทเบิลเทนนิส แฮร์บอล

5.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบดมินตัน ฟุตบอล บาสเกตบอล เทนนิส เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล วายน้ำ

5.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบดมินตัน บาสเกตบอล เทนนิส ซอฟท์บอล ฟุตบอล วายน้ำ

5.4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบดมินตัน วายน้ำ บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล เทเบิลเทนนิส

5.5 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบดมินตัน บาสเกตบอล ซอฟท์บอล เทนนิส วายน้ำ เทเบิลเทนนิส

5.6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล

ซอฟท์บอล แบดมินตัน เทนนิส

6. นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีความเห็นว่า วิชาพลศึกษามีจุดบกพร่องสูงสุดในเรื่องเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ ร้อยละ 50.57 วิธีการสอนของครูน่าเบื่อ ร้อยละ 48.59 ครูอธิบายไม่ค่อยรู้เรื่องเข้าใจยาก ร้อยละ 35.38

7. นักเรียนชายโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ร้อยละ 77.91 ชอบวิชาพลศึกษา ร้อยละ 22.09 ไม่ชอบวิชาพลศึกษา

ส่วนนักเรียนหญิงร้อยละ 66.74ชอบวิชาพลศึกษาร้อยละ 33.26 ไม่ชอบวิชาพลศึกษา สาเหตุที่ชอบวิชาพลศึกษาเพราะ วิชาพลศึกษาช่วยทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เป็นวิชาที่เรียนไม่หนักเหมือนการเรียนวิชาอื่นและยังเห็นว่าวิชาพลศึกษาช่วยพัฒนาการทางร่างกายให้แข็งแรง ช่วยเป็นภูมิคุ้มกันโรค นอกจากนี้ยังเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษามีความจำเป็นและสำคัญต่อความเป็นอยู่ในสังคม ส่วนสาเหตุที่นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายมัธยม) ไม่ชอบวิชาพลศึกษาเพราะ วิธีการสอนของครูน่าเบื่อ ครูเคร่งครัดระเบียบวินัยมากเกินไป ครูบางคนนิสัยไม่ดี เนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ ทักษะต่าง ๆ ยากแก่การฝึก เรียนไม่เก่งและร่างกายไม่แข็งแรง สอนเนื้อหามากเกินไปไม่ค่อยปล่อยให้เล่น ครูพูดจาไม่ค่อยสุภาพ ขอบค้ำ และครูมาสอนและปล่อยให้ไม่ค่อยตรงเวลา

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อข้อความประเภทนี้มานอยู่ในเกณฑ์

เห็นด้วย และมีทัศนคติต่อข้อความประเภทนี้เสนออยู่ในเกณฑ์ไม่เห็นด้วย ซึ่งถือว่าทัศนคติต่อวิชา
 พลศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยทัศนคติสูงที่สุดได้แก่ ความร่วมมือเป็น
 สิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา เป็นข้อความประเภทนี้เสนอ แสดงว่านักเรียนโรงเรียนสาธิต-
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เห็นว่าความร่วมมือเป็นสิ่งจำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา ซึ่ง
 ผู้วิจัยก็เห็นด้วย เพราะกิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ต้องทำร่วมกันหลายคน ดังนั้น
 การที่จะทำให้ออกกำลังกายได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีจะต้องได้รับความร่วมมือ ความ
 สัมผัสสามัคคีจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้น ๆ และการที่นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมพล-
 ศึกษาอยู่เสมอจะทำให้ร่างกายมีสุขภาพดีแข็งแรง และข้อที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยทัศนคติสูงอีกข้อหนึ่ง
 คือ พลศึกษาควรยกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน เป็นข้อความประเภทนี้เสนอ แสดงว่า
 นักเรียนไม่ต้องการยกเลิกวิชาพลศึกษาออกจากหลักสูตรของโรงเรียน นักเรียนมองเห็นความ
 สำคัญและชอบวิชาพลศึกษาซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนที่ว่านักเรียนชายร้อยละ
 77.91 และนักเรียนหญิงร้อยละ 66.74 ชอบวิชาพลศึกษาและความเห็นดังกล่าวของนักเรียน
 กับความมุ่งหมายข้อ 4 ข. ของแผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2503 ที่ว่าในการจัดการศึกษา
 นั้น จะต้องมีการเรียนพลศึกษาด้วยเพื่อให้นักเรียนจะได้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ กับทั้งมี
 นำใจเป็นนักกีฬา ส่วนข้อที่นักเรียนมีทัศนคติต่ำที่สุด ได้แก่ ควรมีการสอบข้อเขียนในวิชาพลศึกษา
 ซึ่งนักเรียนไม่เห็นด้วยทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนเห็นว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นไปในทาง
 ปฏิบัติ เป็นวิชาที่ให้ความสนุกสนานไม่ต้องเครียดเหมือนการเรียนวิชาอื่นจึงไม่ต้องการให้มีการ
 สอบข้อเขียนซึ่งเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น ในการเรียนการสอนครูควรชี้แจงให้นักเรียนได้
 เข้าใจถึงความสำคัญของการสอบข้อเขียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้เข้าใจถึงความสำคัญของการสอบ
 ข้อเขียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาที่ถูกต้อง และเป็นไปตามหลักการวัดผลที่ว่า
 ต้องวัดผลตามวัตถุประสงค์ของวิชาที่ตั้งไว้ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 158-159) กล่าวว่า

การวัดผลวิชาพลศึกษาต้องวัด 5 ด้านคือ

1. ด้านความรู้ความเข้าใจในทักษะกีฬา อาจวัดโดยการสอบข้อเขียน
2. ด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา
3. ด้านทักษะของการกีฬา
4. ด้านสมรรถภาพทางกาย
5. ด้านสังคม หมายถึง คุณลักษณะและพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

จากการตอบมาตรวัดทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ฝ่ายมัธยม) พอจะสรุปประเภทของนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ได้ดังนี้คือ

1. ประเภทที่ชอบกีฬา และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา นักเรียนประเภทนี้ชอบเล่นกีฬา ชอบดูกีฬา บางคนก็เป็นนักกีฬาของโรงเรียนและผู้ปกครองของนักเรียนประเภทนี้มักชอบเล่นกีฬาและสนับสนุนให้บุตรได้เรียนได้เล่นกีฬา จึงอาจมีผลทำให้บุตรได้เล่นกีฬาและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ดังนั้น ในการที่จะส่งเสริมทัศนคติของนักเรียนควรคำนึงถึงผู้ปกครองโดยให้ผู้ปกครองได้เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาด้วย
2. ประเภทที่ชอบกีฬา แต่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา นักเรียนประเภทนี้ชอบเล่นกีฬาแต่โอกาสที่จะได้เล่นกีฬามีน้อย เนื่องจากมีปัญหาต่าง ๆ เช่น ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้เล่นกีฬาให้เรียนพิเศษวิชาอื่น ๆ ตลอดเวลา ผู้ปกครองมารับกลับบ้านแล้ว นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางด้านอื่นอีก เช่น ไม่ชอบการสอนของครูพลศึกษาและยังพบว่านักเรียนพวกนี้มักผิดหวังในการเรียนวิชาพลศึกษา เช่น เรียนพลศึกษาแล้วทำไม่ได้ ได้คะแนนไม่ค่อยดี
3. ไม่ชอบกีฬาและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา นักเรียนประเภทนี้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ชอบและไม่สนับสนุนทางด้านกีฬา การเรียนพลศึกษาส่วนใหญ่ได้เกรดไม่ค่อยดี ไม่มีทักษะ

ทางกีฬา และนักเรียนประเภทนี้คิดว่า วิชาพลศึกษาอาจทำให้เกิดการบาดเจ็บและเป็นอันตรายแก่ร่างกาย ซึ่งบางคนก็เคยได้รับการบาดเจ็บจากการเรียนพลศึกษาและการเล่นกีฬา

จากการวิจัยพบว่า การที่นักเรียนจะมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษานั้นมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องคือ

- ความรู้ความเข้าใจในเรื่องคุณค่าและประโยชน์ของวิชาพลศึกษา เมื่อนักเรียนรู้ถึงคุณประโยชน์ก็จะชอบและใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา และก็มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาต่อไป

- ความสำเร็จในทักษะต่าง ๆ ในกิจกรรมนั้น ๆ นักเรียนที่มีความสำเร็จก็มักจะชอบที่จะนำทักษะในกิจกรรมนั้น มาใช้ออกกำลังกายในยามว่าง ในขณะที่เดียวกันผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จก็ไม่สนใจที่จะเรียนหรือฝึกต่อไปซึ่งมีผลต่อทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาด้วย

- ประเภทของกิจกรรมที่จัดสอนในหลักสูตรวิชาพลศึกษา ถ้าเป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีความสนใจและชอบ นักเรียนก็จะใช้กิจกรรมนั้นในการฝึกซ้อมหรือใช้ออกกำลังกาย

- ปัจจัยอื่น ๆ เช่น ตัวครูผู้สอน วิธีการสอน สถานที่เรียน อุปกรณ์ คณะวิชาพลศึกษา ฯลฯ ก็มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาพลศึกษาซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของฮิล (Hill 1971 : 771-A) ซึ่งพบว่า ตัวครูผู้สอน ขนาดของชั้นเรียน เวลาที่สอนวิชาพลศึกษา คณะวิชาพลศึกษามีผลต่อทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา นอกจากนี้ผู้ปกครองก็เป็นปัจจัยที่สำคัญถ้าผู้ปกครองชอบเล่นกีฬาและสนับสนุนทางด้านกีฬาแก่นักเรียนก็จะส่งผลทำให้ชอบเล่นกีฬาและจะมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา

2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) แบ่งกลุ่มการเรียนการสอนออกเป็นกลุ่มนักเรียนชายกับกลุ่มนักเรียนหญิง ซึ่งมีครูผู้สอนคนละคนกัน

สภาพการเรียนการสอนก็ไม่เหมือนกัน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาก็แตกต่างกันซึ่งอาจเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของฮอทจาติ (Hojjati 1980 : 982-A) ที่พบว่า ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาที่แตกต่างกันนักเรียนก็จะมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นเรียน ควรมุ่งให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของวิชาพลศึกษาอย่างแท้จริง นักเรียนก็จะมองเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษา ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ ความแตกต่างของผู้เรียน การมีส่วนร่วมในการฝึก สถานที่ อุปกรณ์ และการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน
2. กิจกรรมที่สอนควรเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อผู้เรียน เป็นกิจกรรมที่สามารถนำทักษะนั้นไปใช้ได้นอกเวลาเรียน หรือในชีวิตประจำวัน ควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
3. ในการปลูกฝังทัศนคติต่อวิชาพลศึกษานี้ ควรจะเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเพราะว่าการที่จะปลูกฝังทัศนคติที่ดีให้แก่ นักเรียนตั้งแต่แรกนั้นย่อมดีกว่าการแก้ไขทัศนคติที่ไม่ดีของนักเรียนในภายหลัง
4. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรพยายามปรับปรุงตนเองโดยพยายามนำวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ มาปรับปรุงการสอนของตนเอง ไม่ควรยึดถือแนวการสอนที่ล้าสมัย
5. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรเตรียมการสอนล่วงหน้าให้ดีที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

6. ครูควรใช้อุปกรณ์การสอนประกอบบทเรียน เพื่อให้การสอนน่าสนใจ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

ควรจะได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลทำให้นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกัน

สถาบันวิจัยนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือและบทความ

ก่อ สวัสดิพาณิชย์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : บริษัทการพิมพ์วิระสัมพันธ์
จำกัด, 2503.

จรินทร์ ชานีรัตน์. การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์, 2519.

ชาญชัย ศรีไสยเพชร. ทักษะและเทคนิคการสอน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร,
2525.

บำรุง กลัดเจริญ และฉวีวรรณ กินาวางศ์. ระเบียบวิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2525.

พนัส หันนาคินทร์. การมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
2524.

ไพบุลย์ อินทวิชา. หลักและวิธีวัดเจตคติ. กรุงเทพมหานคร : กองวิจัยการศึกษา,
สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2517.

พอง เกิดแล้ว และคณะ. การผลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. พระนคร : วัฒนาพานิช, 2515.

โยธิน คันสนนุทธ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2524.

ละออ การุณยะวนิช. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

วรงค์ดี เพียรชอบ. หลักและวิธีสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2527.

สงัด อุทรานันท์. "การจัดการเรียนการสอนอย่างมีระบบ". ภาควิชาบริหารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

สุมิตร คุณากร และคณะ. เกณฑ์ประเมินผลโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
วัฒนาพานิช, 2519.

สมคิด ชิตประสงศ์. หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2517.

สมบูรณ์ ลีริยวงศ์. การสร้างแบบทดสอบ 3. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2523.

อลงกรณ์ จันทรารมย์. "การสอนที่มีประสิทธิภาพ". สารพัฒนาหลักสูตร, (กุมภาพันธ์ 2526)
: 35.

บทความ

จรรยาพร ธรณินทร์. "แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา". วารสารสุขศึกษา พลศึกษา
และสันตนาการ (เมษายน 2525) : 30.

อัจฉรา ประไพตระกูล. "ครูกับหลักสูตรใหม่". วารสารครุศาสตร์ (พฤศจิกายน-ธันวาคม
2521) : 32-33.

เอกสารอื่น ๆ

กัลยา บุญญา เศรษฐ์. "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน
รัฐบาลในกรุงเทพมหานครต่อการเรียนพลศึกษา". วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์-
บัณฑิต ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.

คงศักดิ์ เจริญรักษ์. "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล มัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพ
มหานคร". วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

นภาพร ทัดน้อยนา. "ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านพลศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัย
มหิดล". รายงานการวิจัยของภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2521.

ผานิต บิลมาศ. "คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาใน
กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

พวงนา เสตะกัญณะ. "การสำรวจทัศนคตินักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา".
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2503.

ไพฑูริย์ จัยสิน. "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม".
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2513.

- มีชัย คุณาวุฒิ. "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร". วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.
- รัตนา วัฒนกุล. "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ปกศ.สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรีที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา". วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.
- ศุภชัย มั่นใจตน. "ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา". วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- สงัด แสนทวีสุข. "ความสนใจทางกีฬาของเด็กวัยรุ่น". วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- สาธิต ลิ้มขจรเดช. "ปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา วทวิทยาลัยพลศึกษา." วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- สาโรช บัวศรี. คำปราศรัยของอธิการบดีกรมการฝึกหัดครู เนื่องในโอกาสเปิดปีการศึกษา 2516. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516.
- สมชาย ธรรมโกศล. "ปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

หฤทัย อภิชาติพงษ์. "การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษาและเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนวิทยาลัยครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดพระนคร". วิทยานิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520.

อรุณ เย็นฤดี. "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ". วิทยานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502.

อวย เกตุสิงห์. "วิทยาศาสตร์การกีฬา. เอกสารการประชุมทางวิชาการพลศึกษา 6-8 (ธันวาคม 2518) : 1.

ภาษาอังกฤษ

Books

ALLport, Gordon W. The Handbook of Social Psychology. Massachusetts: Addison-Wesley Publishing Co., 1968.

Baley, James A and Field David, A. Physical Education and Physical Educator. Boston : ALLyn & Bacon Co., 1976.

Bogardus, E.S. Fundamental of Social Psychology. New York : Century, 1931.

Browne and Hagman. Measurement in Physical Education. Philadelphia: W.B. Saunders Co., 1973.

- Bucher, Charles A. Foundation of Physical Education. Saint Louis:
The C. V. Mosby Co., 1968.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw Hill
Book Co., 1973.
- Guilford, J.P. General Psychology. New York : D. Van Nostrand Co.,
1939.
- Hilgard, Ernest R. Introduction to Psychology. New York : Harcourt,
Brace and World, 1962.
- Kelman, Herbert C. Attitude Theory and Measurement. New York : John
Wiley and son, 1967.
- Newcomb, T.M. Social Psychology. New York : The Dryden Press Publishers,
1954.
- Nunnally, Jum C. Test and Measurement. New York : Mc Graw-Hill Book
Co., 1959.
- Silvester, P.J. "Attitude to Physical Education in the Primary School."
Physical Education. 61 (July 1969) : 32-36.
- Terwilliger, J. Assigning Grades to Students to Student. Illinois :
Scott Forement, 1971.
- Thurstone, L.L. Attitude Can be Measured. Martin Fishbein, New York :
John Wiley and sons, 1967.

Triandis, Harry C. Attitude and Attitude change. New York :

John Wiley and Sons, 1967.

Williams, Iesse Feiring and Brownell, Clifford. The Administration of Health and Physical Education. Philadelphia : W.B. Saunders Co., 1948.

Articles

Alsop, William Lawrence. "The Effect of the order of presentation of an Affective Teaching Model, in an Education Sport Learning Unit, Upon the Modification of a Selected Attitude." Dissertation Abstracts International 33 (January 1973) : 3350-3351-A.

Haywood, John T. "The Relationship of Self-Concept and Attitude Toward Physical Education of Freshmen Student Private ChurchRelated University." Dissertation Abstracts International 41 (February 1981) : 3300-A.

Hojjati, Houshang Shirazian. "A Study of the Attitude Changes of High School Students Toward Physical Education Activity Courses." Dissertation Abstracts International 41 (September 1980) : 932-A.

Johnson, Robert Marion. "Attitude Toward Physical Education". Dissertation Abstracts International 32 (January 1971) : 3761-A.

Lockhart, Barbara Day. "Personality Factors Of University Women in Relation to their Attitudes Toward Physical Education and Physical Activities." Dissertation Abstracts International 32 (December 1971) : 3077-A.

Murray, Mildred C. "The Relationship of Attitudes Toward Achievement of Elementary School Girls and Participation in Educational Sport." Dissertation Abstracts International 32 (July 1971) : 156-A.

Ray, Hammonds Carlos. "A Comparison of College Students' Attitudes Enrolled in Required or Elective Physical Education Classes." Dissertation Abstracts International. 42 (December 1981) : 2561-A.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามนักเรียน

นักเรียนที่รัก

ข้าพเจ้านายวิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง มีความประสงค์จะทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็น
ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" เพื่อนำผลการวิจัย
ครั้งนี้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัยให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนช่วยตอบคำถามต่อไปนี้ตามความ
เป็นจริง

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความร่วมมือจากนักเรียนเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ

(นายวิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง)

สถาบันวิเทศบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (ตอบได้หลายข้อ)

โปรดทำเครื่องหมาย " ✓ " ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. เป็นนักเรียนระดับชั้น

ม. 1

ม. 2

ม. 3

ม. 4

ม. 5

ม. 6

3. ท่าน

ชอบเล่นกีฬา ประเภท

ไม่ชอบเล่นกีฬา

เคยเป็นนักกีฬา ประเภท

ชอบดูกีฬา

อื่น ๆ

4. ผู้ปกครองของท่าน

ชอบดูกีฬา

ชอบเล่นกีฬา

สนับสนุนให้ท่านเล่นกีฬา

อื่น ๆ

5. เมื่อมีเวลาว่างท่านใช้เวลาว่างประกอบกิจกรรม

กีฬา

ด้านการเกษตร

อ่านหนังสือ

ไปเที่ยว

อื่น ๆ

6. คะแนนวิชาพลศึกษาตั้งแต่เรียนมาโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์

ดีมาก

ดี

ปานกลาง

อ่อน

7. ผลการเรียนรวมของท่านอยู่ในเกณฑ์ใด

ดีมาก

ดี

ปานกลาง

อ่อน

หมายเหตุ

ดีมาก	หมายถึง	ผู้ได้คะแนนมากกว่า 3 ขึ้นไปถึง 4
ดี	หมายถึง	ผู้ได้คะแนนมากกว่า 2 ขึ้นไปถึง 3
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ได้คะแนนมากกว่า 1 ขึ้นไปถึง 2
อ่อน	หมายถึง	ผู้ได้คะแนนต่ำกว่า 1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 เป็นข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ความรู้สึกเกี่ยวกับข้อความเหล่านี้ของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป และข้อความทั้งหมดนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง และไม่มีคำตอบที่ผิด เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดตอบตามความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนเอง แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องแสดงความรู้สึกที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในระดับใดระดับหนึ่ง ซึ่งมี 6 ระดับคือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยมาก และไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยมาก	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด
1. พลศึกษาควรยกเลิกออกจากหลักสูตรของโรงเรียน.....						
2. พลศึกษาเป็นวิชาที่หนักเกินไป.....						
3. ความรู้จากการเรียนกีฬาในพลศึกษาช่วยให้นักเรียนเป็นผู้ที่ติดได้.....						
4. พลศึกษาส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย.....						
5. พลศึกษาช่วยส่งเสริมทางด้านศีลธรรมจรรยา.....						
6. ทักษะที่ได้จากการเรียนพลศึกษาให้คุณค่าแก่ชีวิตในสังคม.....						
7. ความร่วมมือเป็นสิ่งไม่จำเป็นในกิจกรรมพลศึกษา.....						
8. พลศึกษามีความสำคัญไม่เท่ากับวิชาอื่น.....						

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็นด้วย มากที่สุด
9. พลศึกษาช่วยสร้างความ เชื่อมั่นในตนเองให้แก่นักเรียน						
10. พลศึกษาไม่ควรเป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษา						
11. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับ ในหลักสูตร						
12. การเรียนพลศึกษาไม่ควร มีการให้คะแนน						
13. พลศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จัก การทำงานร่วมกัน						
14. ความอดทน การเชื่อฟังและการ ยอมรับสิทธิของผู้อื่น เรียนรู้ ได้จากวิชาพลศึกษา						
15. พลศึกษาไม่ได้ส่งเสริม มาตรฐานความประพฤติที่ พึงปรารถนา						
16. พลศึกษาควรเป็นวิชาเลือก ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย						
17. การออกกำลังกายมีความ สำคัญเพียงเล็กน้อยในการ รักษาสุขภาพ						
18. การเรียนพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 คาบนั้นเป็นการ ไม่เพียงพอ						

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็นด้วย มากที่สุด
19. ควรมีการสอบข้อเขียนใน วิชาพลศึกษา.....						
20. พลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับ ในทุกๆระดับชั้น.....						
21. พลศึกษาช่วยให้มีโอกาสสร้าง มิตร.....						
22. พลศึกษาเป็นอันตรายแก่ นักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ.....						
23. นักกีฬาของโรงเรียนควรได้รับ การยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชา พลศึกษา.....						
24. พลศึกษามีความสำคัญในการ พัฒนาการและความเจริญ เติบโตของนักเรียน.....						
25. โปรแกรมพลศึกษาควรเป็น กิจกรรมที่ทำให้เกิดความ รู้สึกร่วมกันในกีฬา.....						
26. กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้ นักเรียนรู้จักการตัดสินใจ ที่รวดเร็วและกล้าตัดสินใจ ด้วยตนเอง.....						
27. กิจกรรมในโครงการพลศึกษา ช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ได้เพียงเล็กน้อย.....						

ข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็นด้วย มากที่สุด
28. พลศึกษาเป็นวิชาที่ไม่สมเทศ สมผล						
29. การเดินระยะไกลน่าจะใช้ แทนการเรียนพลศึกษาได้ อย่างดี.....						
30. การเรียนรู้อัตนศึกษาเป็นส่วนสำคัญ อย่างยิ่งในพลศึกษา						
31. ความมีน้ำใจนักกีฬา ฝึกหัดได้ ในวิชาพลศึกษา						
32. พลศึกษาไม่ใช่เป็นส่วนสำคัญ ของการศึกษา						
33. พลศึกษามีคุณค่าที่สามารถนำ ไปใช้ได้เพียงเล็กน้อย.....						
34. การเรียนพลศึกษาในโรงเรียน เป็นการเสียเวลาเปล่าประโยชน์.....						
35. กีฬาประเภทบุคคลในพลศึกษา สามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวันได้						
36. ส่วนใหญ่การเรียนพลศึกษา เหมาะสำหรับผู้ที่มีพรสวรรค์ ทางร่างกาย.....						
37. พลศึกษาช่วยเสริมสร้างให้เกิด ความสามัคคี.....						

ข้อความเกี่ยวกับพลศึกษา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยมาก	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด
38. พลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างให้ร่างกายเกิดความแข็งแรง						

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับ ก. หลักการสอนวิชาพลศึกษา

โปรดทำเครื่องหมาย "✓" ลงในช่องตรงกับความคิดเห็นของท่าน

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหลักการสอนวิชาพลศึกษาดังนี้	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. ให้นักเรียนเข้าใจถึงกติกาของการเล่น					
2. พยายามให้นักเรียนมีทักษะหรือความสามารถในกิจกรรมพลศึกษา					
3. เตรียมอุปกรณ์และสถานที่ให้อยู่ในสภาพดีพร้อมเสมอ					
4. ให้นักเรียนฝึกเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
5. เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน					
6. ในการแข่งขันกีฬาเลือกนักเรียนที่มีความสามารถและมีมือเท่าเทียมกัน					
7. เราใจให้นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา					
8. สอนเน้นหนักไปในทางพัฒนาทุกด้านทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม					
9. กิจกรรมที่สอนเน้นในกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหลักการสอนวิชาพลศึกษาดังนี้	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
10. ให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งในกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งเป็นเครื่องส่งเสริมให้เกิดสุขภาพทางกายและทางจิตดี 11. คำนึงถึงความปลอดภัยของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ 12. คำนึงถึงสุขภาพของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ 13. พยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาโดยทั่วถึงกัน 14. สอนให้นักเรียนเห็นว่าวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ					

ข. เนื้อหาวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อเนื้อหาวิชาพลศึกษาดังนี้	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. เนื้อหาวิชาในการเรียนพลศึกษาแต่ละคาบน้อยเกินไป 2. เนื้อหาวิชาที่สอนยากแก่การเข้าใจ 3. เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน 4. สอนได้ครบถ้วนตามเนื้อหาของวิชาในหลักสูตร 5. เนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ซ้ำซ้อนกับที่เรียนมาแล้ว 6. เนื้อหาที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนหนึ่งเทอม					

ค. วิธีการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อวิธีการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาดังนี้	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. ให้มีการทดสอบความรู้ทางทฤษฎีมาก ๆ					
2. ให้มีการทดสอบความรู้ทางปฏิบัติมาก ๆ					
3. ไม่มีการสอบแต่ประเมินผลโดยการสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน					
4. มีความยุติธรรมในการประเมินผลนักเรียนเท่ากัน					
5. ให้มีการวัดและประเมินผลทางด้านสมรรถภาพทางกาย					
6. ให้มีการทดสอบทางด้านคุณลักษณะของนักเรียน					
7. มีเกณฑ์ในการให้คะแนนในการทดสอบทักษะอย่างแน่นอน					
8. มีการวัดประเมินผลเป็นครั้งคราวหรือระยะ ๆ					
9. มีการวัดผลทางด้านความตั้งใจและความสนใจในการเรียน					

ง. อุปกรณ์การสอนของวิชาพลศึกษา

ความคิดเห็นของนักเรียนต่ออุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. มีจำนวนหรือปริมาณของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน					

ความคิดเห็นของนักเรียนต่ออุปกรณ์การสอนวิชา พลศึกษา	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
2. มีความสะดวกในการเก็บและนำอุปกรณ์ มาใช้ในการเรียน					
3. คุณภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน อยู่ในเกณฑ์ดี					
4. มีความสะดวกในการใช้อุปกรณ์เพื่อการ ฝึกซ้อม					
5. นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ และการระวังรักษาได้อย่างถูกต้อง					

จ. สถานที่ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นต่อสถานที่ใช้ในการเรียน ดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
1. มีความเป็นเอกเทศ					
2. มีความสะดวกสบายในการใช้					
3. ปราศจากสิ่งรบกวนภายนอก					
4. มีความสะอาดและเป็นสัดส่วน					
5. มีความเหมาะสมของบริเวณเนื้อที่					
6. มีความเหมาะสมของระยะทางที่จะไปเรียน					
7. มีการระบายอากาศดี					
8. มีแสงสว่างเพียงพอ					
9. มีบรรยากาศของสถานที่ดีเหมาะสม ที่จะใช้ในการเรียน					
10. มีที่ร่มเหมาะสมสำหรับใช้ในการฟังบรรยาย และดูการสาธิตของครูผู้สอน					

ฉ. บุคลิกลักษณะของครูพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ ของครูพลศึกษาดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความเชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเฉพาะอย่าง 2. มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง 3. ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องส่วนตัว 4. เอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทั้งในและนอกเวลาเรียน 5. เป็นครูที่เข้าใจถ้อยคำสุภาพ ไพเราะกับนักเรียนตลอดเวลา 6. เครื่องครัดในระเบียบวินัย ชี้อัลคย์ รับผิดชอบ 7. สอนตรงตามเวลาและสม่ำเสมอ 8. มีความเป็นกันเองกับนักเรียน 9. รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน 10. มีอารมณ์ร่าเริง ตลอดเวลา 					

ช. ความเข้าใจต่อวิชาพลศึกษา

นักเรียนมีความคิดเห็น ความเข้าใจต่อวิชา พลศึกษาดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นและความกล้าในตนเอง 2. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการตัดสินใจได้ด้วยตนเอง 					

นักเรียนมีความคิดเห็น ความเข้าใจต่อวิชา พลศึกษาดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
3. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดรอบคอบ สุขุม					
4. เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีมารยาทและ ระเบียบวินัยในตนเอง					
5. เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้เล่น และผู้ถูกพิพาทที่ดี					
6. เป็นวิชาที่ส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ส่วนของ ร่างกาย					
7. วิชาพลศึกษาให้คุณมากกว่าโทษ					
8. วิชาพลศึกษาฝึกนิสัยให้รู้จักใช้เวลาว่างให้ เป็นประโยชน์					
9. วิชาพลศึกษาส่งเสริมให้เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
10. วิชาพลศึกษาช่วยปลูกฝังนิสัยที่ดีประจำวัน วิชา พลศึกษาส่งเสริมให้รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่					
11. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้รู้จักร่วมมือกับผู้อื่น					
12. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี ในหมู่คณะ					
13. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้รู้จักตัดสินใจแก้ปัญหา เฉพาะหน้า					
14. วิชาพลศึกษาช่วยให้บุคลิกภาพดีขึ้น วิชา พลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด					
15. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมประชาธิปไตยโดย การปลูกฝังคุณธรรมอันจำเป็นแก่การเป็น พลเมืองดีในสังคมประชาธิปไตย					

ช. การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

1. การแบ่งนักเรียนในการแข่งขันควรจะ

- แบ่งตามชั้นเรียน แบ่งโดยจับสลากเป็นสี
- แบ่งตามอายุเพศ ส่วนสูง แบ่งตามลำดับอักษรชื่อ

2. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันควรเป็น

- นักเรียนทุกคน เฉพาะนักเรียนที่มีทักษะดี
- เฉพาะนักเรียนที่ครูพลศึกษาเลือก เฉพาะนักกีฬาของแต่ละห้องเรียน

3. ช่วงเวลาที่จัดการแข่งขัน

- เหนือต้น เหนือปลาย
- เฉพาะเหนือใดเหนือหนึ่ง ทุกเหนือ

4. เวลาในการจัดการแข่งขัน

- พักกลางวัน ตอนเย็นหลังเลิกเรียน
- ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน วันหยุดของโรงเรียน

5. ระยะเวลาในการจัดกีฬาภายในโรงเรียน

- ภายใน 1 วัน ภายใน 2 สัปดาห์
- ภายใน 1 เดือน ภายใน 1 ภาคการศึกษา

6. แบบในการดำเนินจัดการแข่งขัน

- แบบพบกันหมด แบบแพ้ครั้งเดียวตัดออก
- แบบแพ้สองครั้งตัดออก แบบชั้นบันไดและปริมิต

7. สิทธิของนักเรียนในการแข่งขัน

- คนละไม่เกิน 3 ประเภท คนละไม่เกิน 2 ประเภท
- คนละไม่เกิน 3 ประเภท ตามความสนใจ

8. คณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขัน

- คณะกรรมการนักเรียน คณะครูในโรงเรียนทั้งหมด
- คณะครูร่วมกับนักเรียน ครูพลศึกษา

9. รางวัลการแข่งขัน

 ถ้วยรางวัล วุฒิบัตร โล่ เหรียญ

10. เกณฑ์ในการเลือกกิจกรรม

 เป็นกิจกรรมที่มีใหม่ เป็นกิจกรรมที่สอนในโรงเรียน เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นกิจกรรมที่คาดว่านักเรียน
เข้าร่วมได้มากที่สุด

ตอนที่ 4 ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา ความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา จุดบกพร่อง
ของวิชาพลศึกษาตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ

ก. ความต้องการ ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา (โปรดขีดเครื่องหมาย " ✓ " ลงในช่องที่ท่านต้องการ)

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม พลศึกษาดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
1. ฟุตบอล					
2. บาสเกตบอล					
3. วอลเลย์บอล					
4. ตะกร้อ					
5. แบดมินตัน					
6. เทเบิลเทนนิส					
7. เทนนิส					
8. ย็อกกี					
9. ซอฟท์บอล					
10. รักบี้ฟุตบอล					

นักเรียนมีความต้องการ ความสนใจในกิจกรรม พลศึกษาดังนี้	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
11. แอ็นด์บอล					
12. กรีฑาลาน					
13. กรีฑาลู่					
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ)					
15. ว่ายน้ำ					
16. ยิมนาสติก					
17. ยูโด					
18. อากิโต					
19. มวย					
20. แซร์บอล					
21. เนตบอล					
22. กระบี่กระบอง					

ข. จุดบกพร่องของวิชาพลศึกษา (เลือกได้หลายข้อโดยขีดเครื่องหมาย " ✓ "

ลงหน้าข้อที่นักเรียนเห็นด้วย

- ก. เนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ
- ข. ครูไม่ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน
- ค. ครูสอนแต่ภาคปฏิบัติ
- ง. ครูไม่มีความรู้กว้างขวางพอ
- จ. ครูมีทักษะทางด้านกีฬาไม่ดีพอ
- ฉ. ครูสอนโดยไม่มีการสาธิตตัวอย่างให้ดู
- ช. วิธีการสอนของครูน่าเบื่อ

- ข. ทักษะต่าง ๆ ยากแก่การฝึก
- ค. ครูอธิบายไม่ค่อยรู้เรื่องเข้าใจยาก
- ง. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
-

ค. นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรต่อวิชาพลศึกษา

- ชอบ
- เพราะ.....
-
- ไม่ชอบ
- เพราะ.....
-

ประวัติผู้วิจัย

นายวิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง เกิดวันที่ 13 มิถุนายน 2499 ที่อำเภอเมือง
จังหวัดลพบุรี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปี พ.ศ. 2522 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปี พ.ศ. 2526 ได้รับแต่งตั้งให้เข้ารับราชการเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2523
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย